

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ
ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ

LVCIANI

SAMOSATENSIS

LIBELLVS

DE

LONGAEVIS

VERSIONEM LATINAM

FECIT NOVAM

NOTISQ. PERPETVIS

INSTRVXIT

IO. HENRICVS MAIVS

HVMANIORVM LITTERARVM

IN ACAD. LVDOVICIANA

PROFESSOR.

GIESSAE

Typis Viduae IO. REINH. VVLPII, Acad. Typogr.
ANNO MDCCXXIII,

BRITISH
LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

BRITISH LIBRARY

ERVDITO LECTORI S.

Dispicientibus de materia, in qua occuparetur industria nostra, in animum prae aliis venerunt Luciani maximo-
 rum, tam illustres, tam docti, tam clari, tam suaves, sed
 tam male simul, band paucis in locis, habiti, & ab
 interpretum, & commentatorum, & qui ultimo recte loco
 ponuntur, hypothetarum ordine. Nam ut nihil commemorem
 de antiqua Obsopoei versione, recentior illa Io. Benedicti, profess-
 ris Salmurienfis, seruata etiam, & quod ad praesentem Nostri attinet
 tractatum, descripta fere tota, si ultimam demas sectionem, a Iano Gru-
 tero in Florilegii magni tomo secundo lib. X. pag. 1033. a naenis adeo
 immensis non est, ut quam plurimi potius in ea occurrant. Iam vero
 commentandi genus eiusmodi adhibitum fuit, quod aut notiora tantum
 attingeret, aut in dubio relinqueret lectorem, ipsum autem suauissimum
 auctorem per omnia minime illustraret. Accedebant vitia, quae editio-
 nes omnes, a nobis in consilium vocatae, supra modum erant contamina-
 tae; consulimus vero edita exempla Basileensia duo, quorum unum
 mere Graecum anno MDLV. alterum Graeco Latinum prodit-
 tum Cognati & Sambuci adnotatis an. 1619. itemque Amstelodamense
 an. 1687. cum notis variorum, nec non Aldinum an. 1522. quo iniqui-
 tati in Graeca litteratura vidimus nullum, quamquam aliquin-
 non vulgarem adhuc laudem Aldi obtinuerit diligentia. Hoc ut de-
 monstrem, verbis non utar; quisquis instructus est rara illa editione,
 oculos suos adhibere poterit, optimos profecta magistros. Quamobrem
 ut in tam venusto tractatu menda tolleremus, textum ante omnia
 Graecum, vel repugnantibus libris editis, dare studuimus correctio-
 nem. Didicimus enim verum esse, quod Gruterus Susp. III. 1. pronun-
 tianit: Non perturbor exemplarium consensu. Vidi quippe
 saepius, cum vna ovis in flumen desiliret, reliquum gregem ocyus
 insequi. Dein textum in certas distribuimus sectiones, versionem quo-
 que latinam dedimus novam, eamque paullo liberiorem, a mente tamen,
 ut arbitramur, Samosatensis non recedentem; porro adnotationes subie-
 cimus, non eas, quas opusculis requirit dignitas, sed quas ingenii nostri

paupertas suppeditare valuit. Praemissimus adhaec iudicia nonnulla de Luciano, indicemque auctorum, cum a Nostro in hoc tractatu, tum in nostris ad eum notis citatorum. Inter adminicula quibus us sumus, editionem Aldinam paullo ante nominavimus, & Basileensem; Graeca est utraque, utramque etiam debemus humanitati amplissimi. Senatoris Francofurtani, Zach. Conr. ab Vffenbach. Ad oras Basileensis exempli additae erant manu Antonii Aemilii, Aquisgranensis, notae, de quibus hoc iudicium ipse auctor in fronte tulit: Lectori. Passim adscripta pubescentis aetatis fuerunt. Atque ita sane est, si maximam adnotatorum partem consideres; nec ideo minus recta est illustris possessoris, e vestigio subiecta, censura: Reperies tamen etiam non quod puer reperit, sed quae prouectior aetas tulit, eruditaeque manu postea addidit ille ipse Aemilius. Ex quo grauiorum aetatum numero sunt illae, quas nos enotauimus; ceteras tironibus in hac arte relinquimus. Inuenies quoque R. L. insertas quasdam adnotationes, muneris ac eruditionis splendore excellentissimi viri, Io. Guil. Scheinheilli, quas ille ad nostrum peritum communes nobiscum facere voluit, cui proinde, aeque ac nobilissimo Vffenbachio, publicas & debitas persolvimus gratias, liberalitatem viri utique & promptum innuendi studia nostra animum perpetuo depraeedicaturi. Hoc habitum induti in publicum nunc prodeunt longaevi homines a Luciano consignati, qui ipse uiracitatis uernosae haud paruum fuit exemplum, confectaque aetate, anno nonagesimo obiit, obseruante in eius vita Bourdelotio. Nec indigna labore quem impendimus, haec materies uideri debet, utpote quam quoniam tempore uiri eruditi pertrastarunt, ut enim eos taceam libros, qui ad aetatem peruenere nostram, aliquis Agrippos ἐν τῷ πρῶτῳ μακροβιότητι citatur a Clemente Alex. Paedag. II. 2. pag. 180. edit. Oxoniensis, & ex proximo saeculo Fendius, ab illustrissimo heroe togato Boineburgio, cuius haec sunt in epist. XCV. ad Dicericum p. 319. uerba: multae (longaenorum) centuriae olim a Fendio collectae apud me latitant, quas propediem in museum Koenigianum mittam; quarum tamen nullam mentionem inuenire licuit factam in bibliotheca Koenigii. Vterius te non morabimur, optime lector, quin potius ad μακροβιῶτας Lucianores nunc te mittimus, optantes, ut ipse, quisquis fueris, integra mente certisque sensibus, ad multos uinas annos. Vale & nobis faue.

TESTI.

TESTIMONIA quaedam recentiorum auctorum de Luciano.
IOSVA BARNES ad Euripidis Electram v. 1357.

Et Luciano quidem ingenii laus nequaquam deneganda.

LAZARVS BAYFIVS de re nauali p. 145.

Si quis scripta Luciani ad normam Platonis & Demosthenis velit expendere, inueniat fortasse Lucianum multa sibi permisisse.

STEPHANVS BERGLER ad Alciphr. lib. III. ep. 36. p. 351.

Alciphron magis Menandrum, Lucianus magis Aristophanem expressisse videtur.

Quod vero idem vir doctus pagg. 198. 300. 303. 412. affirmat, Lucianum Ἀλκιφρονίῳ, non vero Alciphrona Ἀντιφρονίῳ, id merito in dubium vocat Cl. Clericus biblioth. antiq. & nouae tomo III. p. 381.

ADRIANVS BEVERLANDVS in Otii Oxoniensibus MS. c. 27.

Lucianus humanarum ineptiarum animaduersor.

NICOL. GAVSSINVS de eloquentia sacra & profana lib. III. c. 14 p. 30.

Lucianus, quod ad stilum attinet, longe optimus est. Dilectio eius illustis, propria, efficax. Distinctionis adhuc atque puritatis, aequae ut perspicuitatis, & aptae magnitudinis, si quis alius, persudiosus est; compositionem quoque & structuram orationis tanta dexteritate concinnat, ut lector credat, se non orationes legere, sed incundum aliquod carmen suis auribus infusari.

GISBERTVS CVPERVS de apotheosi Homeri p. 44.

Lucianus, qui veteres imitandos sibi proponit, & antiqui temporis eloquentiam aucupatur.

TANAQ. FABER ad Phaedri lib. IV. fab. 7.

Neque enim temere quemquam reperias tersiorem elegantiorumq; Luciano.

MOSES SOLANVS dissertatione de stilo N. T. p. 278.

Luciani auctoritatem lubentes agnoscimus, qui sane merito ab omnibus inter purissimos pariter & elegantissimos linguae Graecae scriptores antea confectus.

HENR. STEPHANVS in epistola ad amicos quoddam, subiecta vitis Stephanorum ab Almeloucenio pag. 150.

Lucianum etiam a me editum iri spero, scriptorem non tam deprauatum quidem quam plerique alii, deprauatum tamen; sed ex cuius lectione maior, quam vulgus credat, percipi possit utilitas.

LVDOVICVS VIVES de tradendis disciplinis lib.III. p. 297.

Tum oratio aliqua puri scriptoris & facilis in manus dabitur, Isocratis scilicet, aut Luciani.

Mox ibidem pag. 301.

Luciani verba satis sunt cersa, & phrasis dilucida.

GERARD, IO. VOSSIVS instit. Poet. III. 9.

Sane, si metrum exceperis, a natura Satyrae magis abeunt Iuuenalis & Persius, quam vel Seneca in Iudo Claudii, vel in dialogis Lucianus, vel in Caesaribus suis Iulianus. Nam illi magis laedunt, quam ludunt; increpant magis, quam pungunt. Hi vero falsi ubique, & lepidi, ac festivi.

Idem libro de Philosophorum sectis cap. 8.

Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa aduocatus apud Christianos audiat. Scio Suidam tradere, eum ita adpellatum, quod in Christum debacchetur; verum nusquam in eum maledictus inuenitur, praeterquam in persona Peregrini, ubi Christum adpellat sophistam, quae vox non solum impostorem significat, sed etiam in bonam partem sumitur. Christiani vero vocem illam aestimantes quasi ex Luciani, non ex philosophi, in quo tot periculum seruandum erat, persona dictum fuerit.

Rursus lib. I. de orig. & progr. idololatr. cap. 1. p. 5.

Sed Lucianum quid dico? Ecce Iustinus Martyr oratione ad Graecos eum aduocatus adpellat. Nempe sanctissimus vir secutus hac parte aduersariorum sententiam: quod factum nollem. Nam quis innocens eris, si ex inimicis ferendum iudicium? Et cogitare debuit Iustinus, Christianos quoque a gentilibus atheos vocari, quia non agnoscerent gentium Deos. Sic enim ipse scribis apolog. 2. &c.

IO. PHIL. TREVNERS exercit. de Theologia Luciani pag. 6.

Verbo: Theologia Luciani tota ad vitam & mores correctiores componitur.

IO. FABRICIVS in histor. bibliothecae suae parte III. pag. 511. seq.

Lucianus Samosatensis --- philosophiam docuit, cuiusque ea virtutis, integritatis & abstinentiae studium coniungendum esse arbitratus est. --- Quod autem de eo scribitur, fuisse Christianorum insectatorem ac derisorem, blasphemasse Christum seruatorem, ipsumque aliquando fuisse Christianum, deinde autem apostatam, insum athenum, ac tandem a canibus dilaceratum, illud omne fabulosum est, &c.

Index

*Index auctorum, ad quos in hoc libello
prouocauit Lucianus.*

Agatharchides, 52.	Demetrius Calan- tianus, 28.	Hieronimus, 30. 31. 35.	αὐτὸς ἴδιος 'Αρρύτιος
Anacreon, 26.	Demochares, 27.	Homerus, 10.	ἴδιος, 36.
Apollodorus, 52.	Dinon, 38.	Isidorus Charace- nus, 38. 44.	Theopompus, 29.
Aristobulus Cal- sandrensis, 54.	Euripides, 57.	Medius, 31.	Timaeus, 27.
Aristoxenus, 46.	Herodotus, 26.	Onesicritus, 37.	ἡ Τετυπιδία, 10.

*Index scriptorum in notis memoratarum, illustratarum,
emendatarum.*

Achilles Tatius, 2. 9. 59.	Barbaranus, 64.	Curtius, 17. 41.	Gale, 11. 17.
Aelianus, 2. 12. 17. 17. 37. 44. 45. 46. 55. 60.	Barnes, 6. 10. 27. 60.	Dietericus 10. <i>Contr.</i> 19. 47.	Gallicanus <i>Volcan-</i> <i>ius</i> , 10.
Aemilius Antonius, 7. 11. 19. 22. 25. 28. 32. 36. 45. 44. 63.	Benedictus, 11. 32.	Dio Cassius, 8. 48.	Gaulminius, 13.
Agathemerus, 53.	Bergler, 58.	Diodorus Siculus, 6. 19. 27. 28. 29. 31. 35. 42. 51.	Gellius, 10.
Alciphron, 1. 2. 9. 48.	Beterlandus, 12.	Diogenes Laertius, 45. 46. 47. 49. 51. 60.	Gothofredus 100. 16.
Aldrete, 13. 26.	Bochartus, 27. 29. 54.	Dionysius Halicarn. 23. 48.	Gracius, 13. 30. 44.
Ambrosius, 13.	Borradius, 45.	Dodvrellus, 38.	Gronquius 106. 250. 31. 34. 37.
Amelius Theophilus, 20.	Bourdelotius, 131.	Donus 10. <i>Baptista</i> , 24.	Grotius <i>Hugo</i> , 3. 63.
Ammonius, 7.	Brissomius, 63.	Egnatius, 4.	Gruterus, 4. 64.
Anacreon, 26.	Caelius Rhodiginus, 30.	Elser, 6. 37.	Gudius, 8.
Anonymus de Brag- manis, 13.	Cametarius, 58.	Erymologicum magnum, 64.	Gutlerus, 15.
Orbis descriptor, 15.	Capitolinus, 20. 15.	Euripides, 57.	Haedius, 15.
Anthologia, 58.	Carolus Philippus, 5. 22. 47.	Eustathius, 2. 11. 25.	Hartungus, 23.
Apostolius, 8.	Cassiodorus, 4. 23.	Eutropius, 3. 23.	Heliodorus, 39. 59. 63.
Appianus Alexan- drinus, 15. 26. 30. 31. 32. 34. 35. 42.	Cellarius <i>Christopho-</i> <i>rus</i> , 30. 33. 34. 36. 40.	Faber <i>Tanaquilus</i> , 38.	Helladius <i>Alcan-</i> <i>dr</i> , 15.
Apuleius, 59.	Celsus <i>Corn.</i> 47.	Fabricius 10. <i>Alb.</i> 10. 36. 42. 49. 50. 51. 52. 54. 57. 62. 64.	Helladius Belanti- nous, 1. 29.
Aristophanes, 44.	Censorinus, 6. 8. 11. 15. 27. 56. 61.	Firmicus, 1.	Hemsterhuis, 8.
Arnobius, 17.	Cicero, 4. 55. 56. 58.	Florus, 22.	Heracles Pontic- us, 62.
Atrianus, 26. 34. 35. 39. 45. 48. 61.	Clement Alexandr. 12.	Fuchsius, 64.	Herodianus, 22. 24. 25. 44.
Artemidorus, 1.	Clericus, 10. 13. 17. 18.	Fulgencius, 55.	Herodotus, 26.
Archeagoras, 7. 15.	Cognatus, 24.		Helychius, 26.
Aulonius, 54.	Cuperus, 12. 44.		Helychius Mil- lus, 7. 57.

Hec:

Heumannus, 45. 67.	Martialis, 10.	Plutarchus, 5. 6. 15. 27.	Steinheilius, 4. 11.
Himerius, 61.	Mausiacus, 30. 31.	28. 29. 31. 36. 37.	20. 28. 30. 40.
Hippocrates, 16.	Meibomius <i>Henr.</i> 16.	40. 44. 56. 60. 61.	Stephanus Byzan-
Hofmannus <i>Caspar.</i>	Mela, 17.	62. 63.	tianus, 15. 17. 26. 38.
6.	Menagius, 11. 28. 29.	Pollus <i>Trebellius</i> 3. 51.	Stephanus <i>Henri-</i>
• Hollstenius, 36.	40. 16. 48. 49. 50.	Pollux <i>Julius</i> , 11. 36.	<i>cus</i> , 2. 9. 48. 63.
Homerus, 6. 10.	Meursius, 27. 28. 30.	47.	Strobacius, 16.
Horatius, 4.	46. 49. 52. 53. 79.	Polyacrus, 48. 59.	Strabo, 17. 26. 31.
Huetius, 7. 36. 43.	69. 61.	Polybius, 25. 28.	32. 30. 51. 62.
Iamblichus, 9.	Moeris Atticista, 44.	Porterus, 27.	Struuius, 12.
Iosephus <i>Flavius</i> ,	Mullerus <i>Andr.</i> 36.	Prideaux, 14.	Strettonius, 34.
13. 15. 31.	Muretus, 22.	Prudentius, 8.	Suidas, 1. 3. 12. 38.
Isoocrates, 5. 14. 33.	Natalis Comes, 43.	Ptolemaeus, 39.	42. 46. 47. 48.
Iso Magister, 8.	Needham, 4.	Quincilianus, 56.	49. 53. 56. 57.
Julianus, 61.	Nepos <i>Corn.</i> 30.	Raphelius, 20. 43.	59. 61. 63.
Iustinus, 27. 31. 32.	Oblopocus, 11. 31. 32.	Reimannus, 56.	Syncellus, 46.
34. 35.	Olearius <i>Gottfridus</i> , 4.	Reinellus, 36.	Synellus, 7. 45.
Iuuenalis, 4.	Olympiodorus, 14.	Relandus, 41.	Tacitus, 13.
Kippingius, 6.	Oppianus, 43.	Rigaltius, 8.	Theophrastus, 2.
Kuhniius <i>Ioach.</i> 17.	Origenis <i>Philosophus</i> ,	Rittershusius, 46. 63.	Testamentum no-
Lactantius, 51.	14. 14.	Rufus <i>Sexius</i> 23.	tum, 2. 35.
Lampridius, 3.	Ouidius, 10. 23.	Salmasius, 9. 39. 53.	Timaecus, 5.
Lanciſius, 24.	Palladius, 13.	Scaliger <i>Iosephus</i> , 6.	Tomasius, 6.
Larraeus, 47.	Palmerius, 28. 29. 43.	33. 38.	Tertius <i>Isaac</i> , 10.
Leopardus, 40.	Paullus Diaconus, 4.	Schefferus, 17.	Valerius Maximus,
Lesbonax, 63.	23.	Schmidius <i>Erasmus</i> ,	28. 42. 46. 47. 49.
Libanius, 25.	Pausanias, 55.	11.	55. 58. 60. 61. 64.
Lipſius, 36.	Perizonius, 20. 27. 30.	Scholastes Aristo-	Vechnerus, 2. 22.
Liuius, 23. 28.	37. 38. 50. 56. 61.	phanis, 9.	Virgilius, 23.
Liuiana epitome,	Petronius <i>Alex.</i> 24.	Homeri minor, 64.	Vopiscus, 3.
42.	Phaedrus, 8.	Luciani, 6. 12. 29.	Vossius, <i>Ger. Io.</i> 9.
Longinus, 28. 43. 56.	Phauotinus, 47.	47. 48.	27. 28. 30. 38.
Lucianus ſingulis fe-	Philemon, 48.	Scioppius, 22.	34. 37. 38. 45. 53.
re paginis, in his	Philo Iudaeus, 15.	Seneca, 57.	54. 56. 61.
vero emendatur,	Philoftratus, 55. 56.	Seruius, 2. 15. 51.	Vſſinus, <i>Georg.</i>
17. 24. 26. 28. 29.	Phlegon Trallianus,	Simocatta <i>Theoph.</i> 2.	<i>Henr.</i> 15.
32. 40. 44.	10. 26. 46. 52. 64.	Sirmondus, 5.	Weinkens, 43.
Ludolfus, 15.	Phorius, 15. 56.	Spanhemius <i>Exach.</i>	Wormius, 36.
Macrobius, 1. 2.	Plinius maior, 14. 15.	32. 42.	Worth, 53.
Marcellinus <i>Ammia-</i>	16. 17. 26. 39. 40. 41.	Spartianus, 4.	Xenophon, 1. 30. 36.
<i>nus</i> , 16.	46. 56. 64.	Sponius, 42.	Xiphilius, 3.
Marcilius, 21. 29.	Plinius minor, 7.	Stableius, 46. 47.	Zolimus, 25. 48.
Martianus, 36.		49. 51.	Zuſingerus, 64.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΘΕΑΣ
ΤΕΤΡΑΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

LUCIANVS SAMOSA
TENSIS DE LONGAEVIS.

I. L. **O** N A P T I I. **L**ONGAEVOS, QVOD IN

1. *Ὀνὰς*) *Macrobium*, qui boni ominis causa in vestibulo adnotationum ad τὰς μακροβίους Lucianos, atque in ipsis principiorum primordiis (ut cum *Julio Firmico* praefat. ad librum *Marthesios* primum loquamur) constituitur, ad somnium *Scipionis* I. 3. *Ὀνὰς* sine *Ὀνὰς* & *Ὀνὰς* inuicem seiungit, quod & *Suidas* facit v. *Ὀνὰς*, & *Helladius* in *Chrestomathia* col. 983. & *Artemidorus* IV. 1. statuentes, *Ὀνὰς* non nisi de veris somniis dici, de reliquis *Ὀνὰς*. Quod equidem discrimen locum hic habet, quandoquidem euentus & *Ὀνὰς* post somnium fuerant subsecuta; perpetuum vero haud est, facientibus ipsis Atticarum litterarum magistris, & comprobante vocum istarum usu. *Lucianus* noster de vita sua, quod p. 11. τὸ Ὀνὰς vocat. id antea & deinde aliquoties *Ὀνὰς* salutat. *Xenophon* suum somnium, cuius ibidem meminit *Noster*, nomine τὸ Ὀνὰς, adpellat *Ὀνὰς* libro III. de exp. *Cyri* pag. 295. non aliter atque *Alciphron*, qui lib. III. ep. 10. sub finem nominat *Ὀνὰς*, quod primum dixerat *Ὀνὰς*. Apud

A

Roma.

T I T O T T O I N S O M N I S I V S S V S S V M , M V N E -
A A M R I S

Romanos *Somnus*, *somnium* & *insomnium* diuersa sunt. *Servius* ad *Aeneid.* lib. V. col. 935. Bene discernit ista *Virgilius*, ut *Somnum* ipsum *Deum* dicat; *Somnium*, quod dormimus; *Insomnium*, quod in somnis videmus. Quod si ex antiquorum scitis cognoscere voluerimus, ad quamnam somnii speciem praesens *Luciani* ora referri debeat, audiendus iterum erit *Macrobius* l. c. p. 27. scribens: *Huius* (somnii proprie dicti) *quinque sunt species: aut enim proprium, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale est.* Fuit ergo proprium & commune simul. Illud est, eodem exponente *Macrobio*, cum se quis facientem patientemue aliquid somniat, quale quid *Samosatenis* de se heic narrat; hoc vero, cum se una cum alio, uti *Noster* cum *Quintillo* suo. Iam & Graeca consideremus; cum rem bene praeuisam verba haud inuita sequantur. Ait *Noster* ora τι τῆτο ---- καλεῖσθαι, nude, & simpliciter breuiterque. Sic in *Pseudom.* pag. 776. οἱ ora παρὰ τῷ θεῷ ἀκούων ἀπεκρίντο, quasi in somnio a Deo edoctus respondebat. in *Gallo* p. 159. ora πλῆτων, per somnium diues. in *Cronosolone* p. 614. ora πρὸς αὐτὸν, qui in somnio adparuit. Ad eundem modum *Theophylactus Simocatta* epist. 36. μηδὲ ora ποτὶ τὸ γυναικὶν διασάμειν. *Aelianus* var. hist. l. 13. ora ἐβίβλητο καραυῶ. Libro XII. 63. ora αὐτῇ συνγένητα. *Achilles Tatius* lib. I. p. 13. ora ἰδοὺν συμφῶν τῇ παρθένῳ. Plura non constipamus; est enim exemplorum vbique πύλας πόσις. Aliquando etiam integre legitur καὶ ora, ut apud *S. Matthaeum* I. 20. II. 12. 13. 19. 22. & alibi. Quae paullo post sequitur locutio ora ἰδὲν optima est, sicuti & illa apud *Aleiphranem* lib. 3. ep. 10. διασάμειν ὄψεσθαι, & apud *Theophrastum* chatact. cap. 3. & 16. ἰδὲν ἑνὸς πνιόν, & alibi ὅπου ἴδαν. Ad cuius imitationem Latini dicunt *Somnum videre*, *Enolue H. Stephani* Lexicon Ciceronianum p. 74. & *Dan. Pechneri* Hellenolexiam lib. 2. cap. 12. p. 370.

ΑΔΜΠΡΟΤΑΤΕ RIS TIBI LOCO OFFERO,
2.) IL.

2. Κυντίλλας) Admodum illoſtre in Romanorum monumentis nomen eſt Quintiliorum ac Quintillorum. Innotuerunt omnibus Quintilius Priſcus, Agathyrſus, Aſiaticus, Eurychus, Dictator, Biſidianus, Hermeros Abaſcantus, Varus, Vibianus, Vitalio, alii; horum nullum hic deſignari exiſtimamus, ſed aliquem potius ex illis Quintiliis fratribus, quorum vnus Gordianus (vel ſecundum quosdam Conſdianus aut Cardianus) alter Maximus dictus. Vterque diuitiis, gloria, eruditione, multum valuit; ambo conſules ſimul fuerunt, duxerunt exercitus, provincias rexerunt, ac prore vicia, officiis, moribus, pares exſtiterunt, ſic idem quoque mortis fatum experti ſunt, a Commodο quippe occiſi. Habet vniuerſa, qui Dionem Caſſium in compendio exhibet, *Xiphilinus* p. 819. Ἰφόνιος δὲ καὶ τὸς Κυντίλλας; τὸν τε Καρδιανὸν καὶ τὸν Μάξιμον. μεγάλῃ γὰρ εἶχον δόξαν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ ἐπὶ στρατηγίᾳ, καὶ ὁμοφροσύνῃ, καὶ πλῆτει. ἔκ γὰρ δὲ τῶν προκρίτων οὐσίᾳ ὑπεπεσούτο καλῶν, οἱ δὲ μὲν οὐκ ὀλίγοι ἐπὶ τῶν ἀχθιδῶν τοῖς πατρὶσι --- ἐγένοντο δὲ καὶ πολυκτήμονες, καὶ περιπλεῖστοι, καὶ ἔρχον, καὶ παρὲννοιον ἀλλήλους. Iam vero Lucianus, monſtrante *Voſſio* de Hiſtoricis Graecis II. 15. p. 233. imperante M. Antonino philoſopho, & ſub filio eius Commodο, vixit, a quo *domus Quintiliorum omnis exſtitit eſt*, referente *Lampridio* c. 4. Attingit ergo Noſter fratrum Quintiliorum aetatem, ad quorum alterutrum, noſtra ex coniectura, hunc de Longaenis miſit tractatum. Neque obſtat, quod is Graece Κυντίλλας, Latine *Quintilius*, ſcribatur, cum venientia a *Quintus* varie ſelectantur, ut *Quintus*, *Quintilius*, *Quintillianus*; haud ſectus ac a *Lucius* eſt, *Lucilius*, *Lucillus*, *Lucillianus*, *Lucianus*, *Lucas*, qua de re ὁ *Θαυμάσιος Hugo Grotius* in prolegom. ad S. Lucae euangelium, Immo *Quintilius* & *Quintillus* nihil diſcrepant; vnum ſciās eſſe nomen idemque. Occurrit *Quintillus*, Diui Claudi frater, & poſt eum imperator, apud *Flauium Voſſium* in Aureliano, *Trebellium Pollionem* in Claudio, *Euſtrophium* IX. 8. lo. *Baptiſtam*

flam. Egnatium de Rom. principibus libro primo, aliosque, ubi varietas lectionum est, tam in editis quam scriptis augustae historiae conditorum libris, aliis *Quintilius*, (quod etiam in *Paullo Diacono* lib. X. p. 319. exstat,) aliis *Quintilio* exhibentibus; numis tamen & accuratioribus libris *Quintillus* teruantibus, ut ibi monent viri docti; occurrit *Faustus Quintillus* consularis iugur apud *Aelium Spartianum* in vita Didii Iuliani cap. 6. occurrit denique *Quintillus*, & femineum *Quintilla* iunctim in corpore antiquarum inscriptionum apud *Gruterum* col. 780. Paret ex supra dictis, quamobrem *Noster Quintillum* suum in fronte huius libelli λαμπρότατος, hoc est, veterum Romanorum ore, *illustrum*, *clarissimum*, *Splendidissimum*, in calce vero *λεγιότατος* adpellaverit, ob munerum pura splendorem & vitae sanctitatem. Porro a Luciani consuetudine alienum haud fuit, excelsa dignitate fulgentibus viris inscribere libros, quod vel ex apologia pro mercede conductis constat, quam Sabino cuidam (& forsitan illi, qui sub M. Antonino Pio consul fuit secundum *Cassiodori* chronicon p. 1346.) consecrauit, cuius aequae ac *Quintilli* nomen Latinum est; non enim a Romanorum moribus abhorruit Graeca intelligere, quod ex *Cicerone* pro Archia poeta, & *Iuvenali* Satyra VII. 287. aequae manifestum est, quippe qui fuerunt *Dolli sermones utriusque linguae*, ut *Horatii* verba Carm. lib. 3. od. 8. faciamus nostra. Ceterum de *Quintillis* fratribus plura qui volet; apud *Is. Casanthonum* reperiet ad *Lampridii* Commodum pag. 485. apud V. C. *Petrum Needham* in prolegom. ad *Geoponica* pag. XVII. seq. & apud *Gottfr. Olearium* ad *Philost.* pag. 559. Dedimus nostram de *Quintillo* suspensionem, quae si cervicosum inuenerit aduersarium, moleste id haudquaquam feremus. Immo, ut nobiliora adponamus, quae vir vere λαμπρότατος; *Iob. Guili. Steinboelius*, literis ad nos datis indicauit, haec attexemus, panno

3) κλεισθεῖς, 4) προσφίμ σοι
δῶρον τὰς μακροβίαις, πάλαι μὲν
τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσοφύτας τοῖς φι-
λῶν,

Equidem infomnium istud
iam pridem mihi visum, ami-
cis enarraui, quo die filio tuo
natu

purpuram. *Suspicio, non unum hunc ex iis extitisse Quin-
tilium, quotiens opusculum domum extinctam a Commodio refert Lam-
pridius pag. 47. Sed Faustum Quintillum indicari puto, qui cum
Commodo consul fuit anno V. L. Antonini Philosophi, secundum Em-
sebinum chron. can. p. 214. Chron. Alex. p. 214. Cassiodor. Chroni.
p. 389. cuiusque auctoritas etiam, necato iam Commodio, magna
fuit in Senatu Romano; haec enim de eo recenset Spartianus vita
Iuliani p. 62. Haec tamen agenti Iuliano, Faustus Quintillus
consularis augur contradixit, asserens, non debere imperare eum,
qui armis non posset aduersario resistere. Neque obstat senten-
tias meae aetas Luciani; hanc enim ultra Commodi tempora eum
extendisse asseruato & prolixo satis ostendis Doduvellus Dissert. de
Isidoro Characano §. 5. praefixa volumini secundo scriptorum Geo-
graphiae veteris.*

3. κλεισθεῖς) Etenim haud raro per quietem admonemur de re-
bus grauissimis; exempla passim in *Plutarchi Vita, & Phil. Ca-
tulo ad Q. Curtium p. 649.*

4. προσφίμ σοι δῶρον) Libri iam olim pro donis, & natali luce, &
Saturnalium tempore, & diebus atque occasionibus aliis, *Iso-
crates* initio admonit. ad Demonicum: ἀπείσαλλα σοι τὸνδε
τὸν λόγον δῶρον. Noster in *Cronosol.* p. 617. ἀντιπαμπίτη δὲ ὁ
πίθη τῇ πλεσίῳ, ὁ μὲν πεπαιδευμένῳ, βιβλίον τῶν παλαιῶν -- ἢ
αὐτὴ σύγγραμμα, ὅποιον εἰς δύνῃται. Versus diptycho Compen-
diens inscripti, cuius *ἐκτύπον* publicauit *Simplicius* notis ad
Sidonii lib. IIX. ep. 5.

Τοιοῦτο δῶρον ἢ σοφῇ γερσίῳ

ἢ πατρὶ ὑπαρχῶν προσφίμ φιλοζενῶ.

Timaeus sophista in *Lexico Platonico*, cuius ampla nobis spe-

λαίς, ὅτε 5.) ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ σου
 παιδί τουνομα. 6.) συμβαλὼν δὲ
 οὐκ ἔχων, τίνος 7.) ὁ θεὸς κελθεῖ
 μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους,
 τότε μὲν ἡνῶμαι τοῖς θεοῖς ἐπιμή-
 κισον ὑμᾶς βιῶνται, σὲ τε αὖτις, καὶ
 παῖ-

natu minori imposuisti no-
 men : cum autem diuinando
 adsequi non potuissem, quos-
 nam me tibi productae aeta-
 tis viros Numen iuberet ad-
 ferre,

cimina dedit illustri doctrina conspicuus *Montfaucon* in bi-
 bliotheca Coisliniana pag. 477. τάξας δὲ τὰυτα κατὰ σοιχῶν καὶ
 μεταφράσας, ἀπέστειλά σοι. *Censorinus* librum, qui aetatem
 tulit, de die natali, Q. *Cerellio* natalisii titulo misit. Nec libel-
 tantum, verum carmina quoque & leuioris momenti alia. Adi-
 sis *Iac. Phil. Tomassinum* de donariis & tabellis votiuus
 cap. IX. si is operis auctor est; de quo dubitare videas *Capf.*
Hofmannum epist. XX. ad *Reinesium* p. 57. & epist. XLIV.
 pag. 377.

5. ἐτιθετο τῷ δευτέρῳ σου παιδί τὸν οὐνομα) Parents nomi-
 na dabant filiis. *Diodorus Siculus* lib. IV. p. 152. edit. H.
Stephani, ubi de Hercule : τοῦ μὲν ὅν ἄλλοις αἱ γονεὶς τὸν οὐνομα
 περιέθηκεν τὴν δὲ μὲν ἡ ἀρετὴ τὴν προσήγοραν ἰδέσθαι. matres
 autem filiabus, v. *Ios. Barnes* ad Eurip. Ion. v. 800. idque
 fiebat apud Romanos, si filius esset, nono, sin filia, octavo post
 partum die, *Plutarch.* in Rom. problem. p. 288. *Ios. Scaliger*
Ausonian. lection. II. 22. *Kippingius* antiquit. Roman. lib. I.
 p. 15. nam in Graecia aliter rem se habuisse, vix quisquam est, qui
 ignoret.

6. συμβαλὼν) diuinando adsequi. De quo significato legendus
Clar. Iac. Elmer in Obseru. S. ad Lucas II. 29. p. 285. qui
 nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. *Scholias*
 Nostri explicauit διακρίναι, νοῦσαι.

7. ὁ θεὸς) Καὶ γὰρ ὁ θεὸς ἐν Διὶ ἴσται, *Homerus* Iliad. A. 63.
 & ex

- παιδας τὸς σους, 8.) τοῦτο συμφύρον νομίζον, καὶ σύμπαντι μὲν τῶν ἀνθρώπων γίνεσθαι, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων, αὐτῷ τε ἡμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἡμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἰδοὺ προσημαίνει ἡ
 2. θεὸς. συνεπόμενος δὲ κατὰ ἡμαυτὸν, εἰς σύντομον ἦλθεν, ἀπαρτὶς εἶναι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ πατρὶ παυδαίαν ἔχοντι, ταῦτα προσημαίνοντας καλῶς τι προσφύρον εἶναι τῶν 9.) ἀπὸ τῆς τέχνης. Ταύτην ἢ ἀνωμαλίαν νομίζον τήν γε τῶν σῶν 20.) γενέθλιον ἡμέραν διδάσκει εἶναι τοὺς ἱερημένους οἰς μακρὸν γήρας
 ferre, tunc fane precabar Deos immortales, vt diutissime tu ipse pariter ac filii tui, viueretis; illud existimans emolumento futurum cum vniuerso hominum generi, tum vero mihi prae ceteris & meis omnibus. Namq; fausti quidpiam mihi videbatur praesignificare Deus. Quae cum interiori mentis attentione apud me voluerem, in cogitationem deducebar, verisimile esse, Deos, viro liberalibus operanti disciplinis talia praecipientes, id omnino velle, vt aliquid ad te deferret

& ex illo *Plinius lib. I. epist. 18.* Adde *Synesium* initio libelli de insomniis.

2. τὸ το συμφύρον νομίζον, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.) Non absimilitudine Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est *Lucianus*, quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* demonstrat, *Euangel. propol. IV. §. LI. pag. 94.*) τὸ το ἀγαθὸν τοῖς παισιν, αὐτὸ ἡμεῖς τῷ αὐτοκρατόρει. Adde *Athenagorae* in extremo legationis pro Christianis.

9. ἀπὸ τῆς τέχνης) Scilicet litterarum, vt recte adpinxit *Anton. Aemilius* Aqueus, in notis MS. & res clamat ipsa.

20. γενέθλιον) *Ammonius* de differentia vocum: γενέθλια τὰς σέβας ἐπὶ τῶν ζώων, ἢ ἐν ἡ ἡμέρας ἡμέρας γεννέσθαι. Quia notione recurrit apud Nostrium in Gallo; θυγατέρος τήμερον ἐστὶν γενέθλια. *Hesych. Malesius*, de rebus patriae CPoleos p. 54. διέταξεν

γῆρας ἀφικέσθαι ἐν 11.) ὑγια-
σύνῃ τῇ ψυχῇ, & ὁλοκλή-
ρῃ τῷ σώματι. Καὶ γὰρ ἂν
& ὄφελος 12.) γίνωτο τί
σοι ἐκ τῷ συγγράμματι δι-
πλῆν· τὸ μὲν, ὡδυμῆα τις
& ἑλπίς ἀγαθῇ, & 13.) αὐ-
τὸν

ferret e litterario censu depro-
mum. Quamobrem ratus auspi-
catissimam hanc esse tuorum na-
talitiorum diem, eos tibi do, quos
ad multam senectutem firma cor-
poris animique valetudine pro-
gressos, memoriae proditum est.
Etenim duplex utilitas ex hoc li-
bello

ξενῶται τὴν ταυτὴ σῆλην ἐπὶ τὰς ἐφεξῆς χροῖας τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέ-
ρᾳ ἐξαῶσαι. Dio Cassius libro 34. p. 539. τὰ τε γενέθλια τῷ Αὐ-
γύστῳ -- ἑορτάσσει. Natales porro dies hilaritate & conuiuio fuis-
se celebratos, ne monere quidem necessum.

11. ἐν ὑγιασύνῃ τῇ ψυχῇ, & ὁλοκλήρῃ τῷ σώματι) *Corpore atque
animo valente dixit Censorinus cap. IV.*

12. ὄφελος γίνωτο τί σοι ἐκ τῷ συγγράμματι διπλῆν) *Phaedrus pro-
logo libri primi; duplex libelli dos est, quemadmodum prae-
clare ex Rhemenſi codice restituit Rigaltius, & argumen-
tis quam plurimis defendit Marquardus Gudius. Adici
potest locus geminus Prudentii περὶ τρυφάνων hymno VI. 55. Ecce
duas fidei summo patre conferens doctes; & Isonis Magistri glossas
ornamenta, dos potest dici, quicquid honorifice datur.*

13. αὐτὸν ἐπικηρύττει) Cum denſo spiritu scripsimus αὐτὸν, eiſi non
faucant editiones, αὐτὸν vero pro ταυτὸν *teipsum* vel per aphae-
resin vel per crasin dici, notant Grammatici; & obseruauit pri-
dem *Enſtathius*, ad Iliad E. pag. 522. editionis Romanae; sic
est in proverbio Graecorum: αὐτὸν ὁ τρέφων πύνας θίλει τρέφει,
se ipsum non alens, canes vis alere apud Apostolium centuria IV.
87. & *Snidam* Tomo I. p. 387. Hoc primum, Deinde nil ma-
gis certum, quam errorem hunc in bene multos *Luciani* locos
irrephisse. Testis esto, qui *Samolatenſem* ita nouit, vt nemo ma-
gis, celeberrimus *Tiberius Hemſterhuis* ad *Luciani Dialogos*

τὸν ἐπιμήκισον δύνανται βιώ-
ναι. τὸ δὲ, διδασκαλία τε
ἐν παραδογματίων, οἱ ἐπι-
γνώη, ὅτι οἱ μάλιστα τούτων
ἐπιμέλειαν ποιούμενοι κατὰ

τι

bello ad te pervenire potest; alte-
ra, animi quaedam alacritas, & spes
bona, fieri posse, ut diuturna lucis
usura & ipse fruaris: altera, ut exem-
plis edoctus cognoscas, eos, qui
maximam sui curam habuerint, &

COR-

p. 23. f. Nihil hoc leniculo errore (de quo nunc agitur) in Lu-
ciano aliisque frequentius, nihil itidem, quod facilius animadver-
tatur: sed quas rixas inter Grammaticos excitaverit & Mathe-
maticos super Aratei versiculi sensu Phaeom. v. 23. lege, sis, in
commentario Theonis, Conf. idem vir doctus L. c. p. 32. Deni-
que, ad ἐπιμήκισον quod attinet, equidem illibenter carpinus in-
dustriam aliorum & peritiam, Henrici potissimum Stephe-
ni, litterarum Graecanicarum statoris, sed quem absque virgula
censura dimittere nunc minime possumus, in thesauri indice ita
scribentem: 'Επιμήκισον, Oblongum; Diuturnum: & adverbial-
iter Diutissime v. l. sed rectius fortassis ἐπὶ μήκισον subaudiendo
χρόνον. Habere possit ea opinio praesidium in editione Basil.
MDLV. mere Graeca, & altera Graeco-Latina, cum Cognati &
Sambuci adnotationibus, quae ἐπὶ μήκισον legunt, diuissim. Ve-
rum nostra lectio non auctoritate tantum editionis Aldinae &
Amstelodamensis, sed etiam analogia similium vocum ceterorum-
que scriptorum venerandis nominibus nititur. Prius evincunt
alia adverbia, ad eandem rationem cum ἐπὶ connexa, veluti ἐπι-
βραχύτερον in Iamblico de mysteriis p. 45. ἐπιδιωτέρον, & plura-
liter τὰ ἐπιδιωτέρα, secundae partes, in Achille Tatso p. 225. ubi
consulendus ὁ πᾶν Salmasius pag. 608. & 700. item ἐπιτο-
πλήσων in Schol. Aristoph. ad Concion. pag. 747. a. posterius
monstrabunt, quae sequuntur, testimonia. Ecce Alephron
lib. 1. ep. 22. p. 36, οἱ δὲ & τὸ ἐντραγὼν ἐπιμήκισον ἐξέτασαν, & Lu-
cianus

τε σώμα, καὶ κατὰ ψυχὴν.
ἔτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας
ἦλθεν σὺν ὑγίαι παντελεῖ.

corporis & animi ratione, senectutem quam longissime, perfecta cum sanitate, produxisse.

5. II. Νέστορα μὲν δὲ τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παραλήπων γενεάς 14.) Ὅμηρος λέγει· ὃν συνέστηεν ἡμῖν γεγενησμένον ἄριστα ἐ ψυχῇ ἐ σώματι. ἐ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν, ἡ τραγωιδία 15.) μέχρ' ἔξ

II. Nestorem igitur, sapientissimum Achiuorum, ad tres generationes vitam prorogasse Homerus auctor est, quem & animo & corpore optime exercitatum nobis commendat. Et Tiresiam vatem, ad sextam vsque hominum aetatem

cianus noster dial. Terps. ac Plutonis p. 272. εὖ γε αὖ Θυέρετι, ζῶης ἐπιμήκιστον. Mox ibidem: ζῶης ἐπιμήκιστον, αὖ Θυέρετι. Idem de Gymnasii p. 296. ἐπιμήκιστον διαρῦσαι πρὸς τὸν πόνον. Rursus sub initium praelentis libelli: ἡξάμην τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον ὑμᾶς βιάται, & non longe post verba quae considerauimus, τὸν Τειρεσίαν ἐπιμήκιστον βιάται.

14. Ὅμηρος λέγει) Iliad. I. A. 250, seq. Odyss. I. 245. Sub Nestoris, (quem *longaevum* nominat *Martialis* VIII. epigr. 6. *trifeculsenem* vero *Nacuius* apud *Gellium* XIX. 7.) persona *Ovidius* *Metamorph.* XII. *vixi Annos bis centum, iam tertia vivitur aetas.* Verum cui non dictus Nestor?

15. μέχρ' ἔξ γενεῶν) Sex, septem, immo novem duravisse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege *Phlegontem Trallianum* mirabilium cap. IV. *Isaacum Tzetzem* ad *Lycophrona* pag. 76. *Barneesium* ad Euripidis *Bacch.* v. 175. *Barthium* ad *Scatii Theb. lib.* IV. pag. 1066. Et quid plures in re notissima indicare iunabit? De varia notione vocabuli *γενεάς*, quae in aetate hominum considerata maxime venit, consule insigne literati orbis & praecipuum Germaniae nostrae decus *Io. Alb. Fabricium* *Biblioth. Graecae* I. c. 30. §. 15, nec non *Erasm.*
Schmo-

ἔξ ὧν τῶν παραλελειμένων λίγων πι-
θανόν δ' εἶναι ἄνδρα 16.)
θεοῖς ἀνακείμενον, ἢ καθαρ-
τῆρα διαίτη χρώμενον τὸν Ται-
φελαν, ἐπιμήκιστον βίωσαι.

tem superstitem fuisse, Tragici
commemorant. Credibile est au-
tem, Tiresiam, quod vir esset Diis
deuotus & puriori victus ratione
vteretur, vitam vixisse maxime diu-
turnam.

4. III. Καὶ γὰρ διὰ τὰ μα-
κρόβια ἱστορεῖται διὰ τὴν δια-
ταί, ὅσπερ 17.) Αἰγυπτίαν οἱ
καλῶν.

4. III. Quid? quod tota homi-
num genera propter victus ratio-
nem longaeua memorantur, cu-
ius-

*Schmidius ad Matth. XI. 16. p. 187. seq. ex antiquis Eustasium
ad Iliad. A. p. 97. & Censorinum cap. V.*

16. θεοῖς ἀνακείμενον) *Obsequens* conuertit *Diis immortalibus
sacrum*; nec abit *lo. Benedictus*. In notis MS. *Armenius A-*
quensis reddit: Diis consuevit. Melius exponas: *religiosum,*
Diis deuotum, idque *Iulii Pollucis lib. 1. sect. 20.* auctoritate: 'Ο
μὲν τῶν θεῶν νομίζον ἀνὴρ, καλοῖτ' ἀνέστηθης, φιλόθεος, ὅσιος, φι-
λοθύτης, φιλοεργαστής, ἡμεργαὶς, θεῶν ἐπιμαλής, θεοῖς ἀνακείμενος,
θεοσέμῳ προσκείμενος. vnde simul constar, quare statim Noster
de Magis scribat: γίνετ' αὐτὸ μακρόν, ὃ θεοῖς ἀνακείμενον.

17. Αἰγυπτίαν οἱ καλῶνται ἱερογραμματεῖς) Quod bona cum
venia fiat viri illustri *lo. Emil. Steinheilii*, commentarii vice af-
feremus, quae in notis MSS. ad *Heliod. II. 28. p. 109.* quas eius
beneficio possidemus, de istis ἱερογραμματεῦσι & sacris eorum li-
bris, pro sua profunda litterarum Graecarum peritia, adnotauit:
Libri hi Aegyptiorum sacri varia reconditae sapientiae complecto-
bantur argumenta. Meminit eorum Plutarch. quaest. conuin.
4. 3. p. 702. item de Iside & Osir. p. 331. ex horum librorum prae-
ceptis etiam medici aegrotos curabant. Diod. Siculus lib. 1. p. 52.
item Horapoll. Hierogl. 1. 2. p. 47. ἐστὶ δὲ παρὰ τοῖς ἱερογραμμα-
τεῦσι ὃ βέλτερος ἢ καλεῖται ἀμβρῆς; δι' ἧς κρίνεται τὸν καταπλι-

μανι ιερογραμματεῖς. 18.) Ἀρ-
συρίων δὲ, ὃ Ἀρσίνου, οἱ ἐξηγη-
ταί

iusmodi sunt Aegyptiorum sacri
scribae, apud Assyrios & Arabas
fabula-

ὁ δὲ τῶν αἰγυπτίων, *Magicas etiam disciplinas in his libris traditas fuisse, consilio e Luciani Philops. p. 321. seq. Auctores & curatores horum librorum vocabantur ιερογραμματεῖς, docente Iosepho adu. Apion. p. 1014. καὶ πολλὰν ἐποίησαντο πρὸς αὐτοῖς πρᾶξιμον παραλιπεῖν, ἀλλ' ἐν δημοσίαις ἀναγραφαῖς ὑπὸ τῶν σοφιστῶν αἰεὶ καθιεῖσθαι.* add. idem Ioseph. pag. seq. *Ἱερογραμματεῶν mentio quoque exstat apud Lucianum Longum. p. 350. po-tes hominum eos castigasse patet. ex Herapoll. l. 39. p. 47. Condiendis mortuis operam dabant, secundum Diodorum Sic. lib. l. pag. 57. Haecenus vir munere non minus quam eruditione excellentissimus. Pauca de sacris hisce Aegyptiorum scribis habet quoque Batavius in Britannia hospes, hoc est, Adrianus Beuterlandus in oris Oxoniensibus (de quibus vide Cl. B. G. Stronius Introd. in notit. rei lit. c. IX. in fine) cap. XX. quae vel ideo heic legenda dabimus, quod nondum publici iuris facta sunt. Egit vir doctus de γραμματεῦσι & ἀρχιγραμματεῦσι veterum, quos ait fuisse similes Ἱερογραμματεῦσι de quibus Cheraemon apud Porphyrium l. IV. ἀποχρ. qui & ipse Ἱερογραμματεὺς Theodoro in Therap. & Tzetzi.*

ὡς ὁ Αἰγυπτῶν ιερογραμματεὺς Χερήμων
ἰδούειν ἐν διδάγμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Strabo lib. IV. pag. 659. Evoluē & Lucianum & Apuleium. Vt de proprio nonnulla dictis admetiamur, erant scribae illi arte coniectandi de futuris, & amuletorum ac incantationis peritia celebres, vid. Suidas in Ἱερογραμματεῖς, curatur morbos epidemicos, pestilentiamque exinixerunt, idem voce ἰαχὰν, res naturales arcanasque scrutabantur scientias omnes, indicante Clemente Alex. Strom. lib. V. pag. 657. editionis Potteranae, & inprimis lib. VI. p. 757. seq. atque Aliano de natur. animal. XI. 10. p. 674. Cetera de iisdem dabunt Galeus ad Iamblichum de mysteriis p. 183. f.

Micno-

ταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν 19.) δι, αὶ
καλέμεται Βραχμῆναι, αὐτοὺς
ἀπερβῶς φιλοσοφία ἀποδείκνυ-
ται.

fabularum interpretes, & apud In-
dos, qui vocantur Brachmanes, in
philosophiae studio exquisita cum
solertia

Menagius ad *Diog. Laert.* IX. 49. *Boyardotius* ad *Heliod.* p. 81.
Gianlimini in librum primum de vita & morte *Mosis* p. 98. *Grae-*
ninus ad *Luciani Philop.* pag. 892. Quin etiam Ebraeorum ἱε-
ραρχαμάτων memorantur ab *Iosepho* de bello Iud. VII. 31. p. 960. illi
scilicet, qui visa & portenta in coelo adparentia, quid praesa-
girent, exponere valuerunt; sicuti *Tacitus* hist. V. 13, anti-
quas sacerdotum Ebraicorum litteras, futurorum indices, nomi-
nat.

18. Ἀρραβῶν δὲ καὶ Ἀράβων αὶ ἔξῃται τῶν μύθων) Isti enim, quemi-
admodum & Chananæi & Idumæi, fabulatores nuncupantur,
propterea quod parabolice consueverint disputare, ut ex *Theodo-*
reto in *Baruchi* cap. 3. notat *Bernardus Aldrete* in *Antiguedades*
de España, Africa y otras provincias, Antwerp. 1614, editis, qui dum
praesentem *Luciani* profert locum, τὰς ἔξῃταις doctores, commen-
tatores, glossularios interpretatur; qua ratione opus haud est,
receptam sollicitate lectionem, & pro μύθων substituere μυστήριον,
cum *Io. Clerico* comment. ad *Genes.* V. 27. pag. 46. in primis cum
constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis
cooperta fuisse & inuoluta apud orientis nationes.

19. Ἰνδῶν δὲ αὶ καλέμεται Βραχμῆναι } De Indorum μακροβίους Παρ-
ladius de gentibus Indiae & Bragmanibus pag. 3. Ζῶον - - - τὸν ἐκα-
τὸν πεντήκοντα ἔτην αὖ γίγνεται, δι' ὑπερβολῆς τῆς τῶν αἰῶν εὐκα-
ρίας. *Vitam* profecto hominum centum annis modicam putant,
scribente *S. Ambrosio* de moribus Brachmanorum pag. 59. Ano-
nymus tractatu de Bragmanis, nomine *Dindimi* regis Brachma-
norum ad *Alexandrum M.* ita scribit pag. 88. nulla genera mor-

τες ἢ 20.) οἱ καλούμενοι δὲ
Μάγοι, γένθ' τὸ τοῦ μαντικόν,
καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ
τε Πέρσαις, & Πάρθοις, ἢ
Βάκτροις, ἢ Χωρασμίοις, ἢ
Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, & Μηδοῖς,
ἢ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
βάροις, ὀφειμῆνοι τῇ εἰσὶ & πο-
λυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν δια-
τῶμενοι & αὐτοὶ ἀκριβέτε-
ρον.

solertia verfantes. Adhaec qui Magi
adpellantur, genus illud diuina-
tioni deditum & religiosum; in-
super apud Persas, Parthos, Ba-
ctrianos, Chorasmios, Areos, Sa-
cas, Medos, & multas alias gentes
barbaras, sunt, qui & optime va-
lent, & diu viuunt; ob id ipsum,
quod magiae dant operam, tem-
perantiae in victu studiosissimi.

IV.

IV.

bornum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate
fruiuntur: nullius itaque apud nos sanandis corporibus usus herba-
rum est, nec in alienas perniciēs auxilium petimus consistenti. Et pag.
90. Mortem non patimur, nisi quam aetas affecta portauerit; immo
ipsam mortem, quamuis sero aduenientem, contemunt; & τοῖς θανα-
τάς καταφρονῶσιν, ait incertus φιλοσοφούντων auctor cap. 14. quae
Origeni vulgo adscribuntur.

20. οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι-- παρὰ τε Πέρσαις ἢ Πάρθοις κ. τ. λ.) In-
spice Is. Casaubonum ad Laertii προόμιον, Luciani haud immemo-
rem. Non mirabitur, & tam diuersos populos aluisse magos, qui
didicerit, vniuersum orbem antiquum orientis, in Magianismum,
(vt barbare dicam,) & Sabianismum fuisse diuisum, qua de re
agit Humphrey Prideaux in *The old & new Testament connected
in the history of the Iewes* parte I. lib. 4. Vtique magorum Aegy-
pti, & quidem longaeuorum, mentio in *Isocrate* Buiside p. 514. &
Phoeniciae, in *Olympiodori* vita Platonis pag. 587. & Persidis, Ara-
biae, Aethiopiae atque Aegypti, in *Plinii* hist. nat. XXV. 1. De
Magis ipsis operae facturi sumus pretium si nihil dixerimus, cum
materia sit publica, & a viris doctis dudum occupata; magnus
erit quos numerare labor.

21. 3

5. IV. Ἡ δὲ δὲ 21.) καὶ ἴσθη ὅλα 5. IV. Immo integrae gentes longissime proferunt aetatem, sicut Seres, aiunt, ad annum vsque trecentessimum viuere; aliis quidem eius

21. καὶ ἴσθη ὅλα) Ita est, possuntque nationibus, quae ad summam senectutem vixerunt, addi Homeritae, quondam μακροβίοις dicti apud Photium cod. LXIV. p. 38. Hyperborei, qui feruntur annessi, Plinio teste IV. 12. Numidae inter Africanos, Appiani fide in Punicis p. 64. Arcadum reges, de quibus Censorinus cap. 5. & Servius ad Aeneid. lib. 11X. Britanni, senium anno CXX. inchoantes, auctore Plutarcho de placitis philof. V. 30. Cynae circa Sardiniam habitantes, narrante Stephano Byzantino in Κύπρῳ, atque alii adhuc, a Genslerio in originibus mundi lib. I. cap. 20. sect. 7. pag. 284. memorati, quibus adicere liceat Melitenses, utpote octoginta vitae annos plerumque hodie excedentes, uti ex ipsa insula Melita, anno MDXXXIII. in epistola ad Sophum perscripsit Io. Quin-
tinius Haeduns pag. 112. nec non Aethiopas, de quibus illustris Ludolfus hist. Aethiop. I. 5. salubritatem vinacitas incolarum sequitur, quam nonnulli usque in annos centum producunt, vna cum Graecorum hodiernis monachis, centesimum aetatis annum plerumque attingentibus, quod austerac ipsorum vitae adscribitur. v. Alexander Helladius de statu eccles. Graecae praesenti p. 149. seq. & Eusebii olim inter Iudaeos, quos ob frugalem compositamque vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. lib. 2. p. 719. edit. Gr. Basil. fuitque illis potus ὕδαρ νιμα-
τιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vita contempl. p. 894. quod mox Noster de Seribus etiam refert.

21. Σήρας) De quibus dicenda praeripuit Georg. Henr. Vossius dissertatione miscellaneis paternis adnexa pag. 360. seqq.

23. μέγας τριακοσίαν ἔτη ἔτων) Geographus Graecus incertus in antiqui orbis descriptione ita de Seribus pag. 4. θνήσκουσι δὲ πενταεὶς ἔτη

24.) οἱ μὲν, τῶν αἰετῶν, οἱ δὲ, τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῷ μακρῷ γή-
 ρους προστιθέντες· οἱ δὲ, καὶ τῇ
 διαίτῃ. ὑδροποτοῖν γὰρ φασὶ
 τὰ ἔθνη τῶτο σύμπαν· καὶ
 25.) Ἀθῶτας δὲ μέχρι τρι-
 κεντος

eius rei, caussam acri, aliis inge-
 nio soli, nonnullis etiam generi
 victus adscribentibus: aquam
 enim haec gens vniuersa potare
 dicitur. Porro & Athotas, cen-
 tum

ἐκατὸν δίκαι ἐκτὼ, ἐκατὸν ἑκατοῖ ἐτῶν, ad quem locum, quicquid
 adferri potuit, erudita breuitate congeffit iac. Geibofredus, cuius
 haec est adnotatio: De Seribus μακροβίους Plinius quoque lib. 6.
 cap. 22. in fine, Solinus, Lucianus in μακροβίους p. 632. Immo & cen-
 tum triginta & vltra annos eos vivere refert Strabo lib. 15, pag. 482.
 Etiam ducentos, Ctesias in Indicis apud Photium, Strabo pag. 483.
 immo & trecentos, Lucianus d. loco, ubi & caussas eius rei varias
 perstringit.

24. οἱ μὲν, τῶν αἰετῶν, οἱ δὲ, τῇ γῇ κ. τ. λ.) Ammianus Marcellinus lib.
 XXIII. Agunt ipsi quiescunt Seres. -- coeli apud eos incunda sa-
 lubrisque temperies, aeris facies munda, leniumque ventorum com-
 modissimus flatu. Quibusdam interpositis: ipsi praeter alios
 frugalissimi -- & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes gignentia,
 nihil ipsi comparent adueltitum. Idem lib. XXVII. de Thraci-
 bus agens, has vitae ipsorum, in longum durantis aeuum, adfert
 caussas: Constat autem, inquit, ut vulgare rumores assidue,
 omnes pene agrestes -- salubritate virinum & praerogativa quadam
 vitae longius propagandae nos anteire: idque contingere arbitran-
 tur, quod colluuiione ciborum abstinent calidis, & perenni viridita-
 te roris asperginibus gelidis corpora constringente, auras purioris dul-
 cedine potiuntur: radiosque solis suapte natura vitales primi omnium
 sentiunt, nullis adhuc maculis rerum humanarum infectos. Adda-
 tur Hippocratis liber de aere aquis & locis, & Henrici Meibomii epi-
 stola de Longaeuis ad Serenissimum principem Augustum ducem
 Brunswicensem ac Luneburgensem, edita Helmstadii 1664.

25. καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριδικεντος ἢ ἐκατὸν ἐτῶν) Plinius VII. 2. eos
 qui

καὶ τὰς ἐκατὸν ἐτην βίῳ
 ἰστέται· 26.) καὶ τὴν Χαλ-
 δαίους ὑπὲρ τὰ ἐκατὸν ἐτη βίῳ
 λόγῳ· τῆς μὲν καὶ 27.)
 κριθίνῃ ἄρτῳ χρωμένους, ὡς
 28.)

tum & triginta annos in vita com-
 morari, fide aliorum constat. Chal-
 daeos etiam, centesimum annum
 excedere, fama accepimus, eosque
 hordeaceo pane vti, tanquam ad
 per-

qui in Arho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro 'Αθῶτας, quod omnes habent editiones, legendum 'Αθῶας. Ita enim *Stephannus Byzantinus* in 'Αθῶς. τὸ τοπικὸν 'Αθῶας, χωρὶς τῆς ἰ, καὶ 'Αθῶας τὴς ἐνοικητάς. Ac homines quidem in monte illo habitantes diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* var. hist. IX. 10. ubi *Sebefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. Hi ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppidum eiusdem nominis, in ipso monte situm, incolunt, cuius oppidani, eodem *Stephano* monente, 'Αθῶιται nominantur, qui si hoc loco denotarentur, tamen non 'Αθῶτας, sed 'Αθῶιτας, vel 'Αθῶτας, si hoc occurreret, scribendum foret, quandoquidem & oppidi istius hominum dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela* II. 2.

26. καὶ τὴν Χαλδαίους) Animaduerte, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat Noster, quod & *Strabo lib. XVI. p. 723.* & *Curtius V. 1.* fecerunt; illi enim sacris operabantur, *arsuspicum* fratres idcirco ab *Arnobio lib. IV. adu. Gentes p. 134.* dicti, hi Astrologiae vacabant; quo de discrimine euoluendus *Thomas Gale* ad *Iamblich. de mysteriis pag. 287.* & *Cl. Clericus* indice ad *Stânleii histor. philof. orient.* voce *Magus*.

27. κριθίνῃ ἄρτῳ) Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Atheniensium ritu *Menandro* auctore apparet. Et gladiatorum cognomine, qui hordearii vocabantur, verba sunt *Plinii H. N. XVIII. 7. pag. 325.*

28.) ἐξυδοκίας τῷ το φάρμακον, οἷς γε φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰθήρας ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους ἑξομιμένους εἶναι.

5. V. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, ἔτι τῶν ἰθιῶν, ἅτινα φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγιγνέσθαι χρόνον· οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα· οἱ δὲ, διὰ τὴν διαίταν· οἱ δὲ, καὶ δι' ἅμφο' ἐγὼ δ' ἂν σοὶ δικαίως τὴν ἐπιστάσειν παραχρῆμι, ἰσορήσας, ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γαίναςιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῦ καθάρσιου, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς ὑγιάνειαν χρώμενοι.

perspicacitatem medicamine, quibus aiunt, propter hanc ipsam victus consuetudinem, alios quoque sensus, supra reliquorum hominum sortem vigere.

6. V. Verum haec de hominum generibus & nationibus longaevis, quas plurimum aetatis exigere ferunt, alii quidem propter situm terrae & coeli benignitatem, alii ob victus rationem, nonnulli propter vtrumque. Ego autem meliorem spem tibi facile praebuero, si ostendero, quavis in terra & sub quolibet coelo, longam vitam iis obtingere, qui accommodatis ad naturam exercitiis & aptissima victus ratione vtentes, seruiunt sanitati.

VI.

VI.

28. ἐξυδοκίας τῷ το φάρμακον) Paullo ante nobis laudatus vir insignis, lo. Clericus, art. Crit. part. 2. sect. 1. cap. 12. §. 9. ambiguum hanc esse pronuntiat constructionem, eo quod bina connectantur substantia, quorum alterum ponatur in gignendi casu, ac proinde intelligendum *medicamentum quo perspicaciores fiant*, non quo dematur perspicacia. Dubium videri posse sensum, non diffiteor, non tam ex ea ratione quam vir doctus promittit, quam ideo in primis, quod φάρμακον est ex illorum vocabulorum ordine, quae μέτρα nuncupant Graeci, & in vtrumque capiunt.

18

7. VI. 29.) Διαίρειν δὲ τὸ λόγῳ 7. VI. Diuidam autem hanc nar-
 ρησίνην τὴν πρώτην, κατὰ γὰρ rationem potissimum iuxta homi-
 τὰ ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν, num studia, & primo loco regia
 ἔκ πρώτων γένοιτο 30.) τὴν βασι- imperatoriaque perfunctos digni-
 λικὴν καὶ στρατηγικὴν ἀνδρείας tate
 150-

tur significatum, id quod de vocabulo nostro commonstratum dedit laudem supergressus omnem I. C. Dietericus in iatreo Hippocr. p. 1325, seqq. Praeterea, dum de μακροβίῳ vnice hic sermo est per integrum libellum, nemo adeo coecus est, quin perspiciat, θευδοκίᾳς φάρμακον nil aliud designare, quam medicamen quod perspicaciores reddit, cum alioquin repugnarent sequentia, de ceteris Chaldaeorum αἰσθήσεων ἐρρωμέναις. Ad hanc mentem Diodorus Siculus αἰθανασίας φάρμακον nominauit lib. 1. cap. 25.

29. Διαίρειν δὲ τὸ λόγῳ ρησίνην τὴν πρώτην) Ad posteriora verba haec notauit Aesquilius in MS. τὴν πρώτην absolute aduerbialiter εἰσπραττω, pro a principio, κατ' ἀρχήν. Steph. Lucianus etiam alibi. Commodius reddas per praecipue, potissimum; nam si, vt vulgo etiam fit, conuertas primo, idem sonabit cum eo quod sequitur καὶ πρώτων γὰρ &c. Dicitur vero τὴν πρώτην ad eundem modum, quo τὴν ταχίστην, τὴν ἀρχήν, alia. Firmat expositionem res ipsa: ait Lucianus, sc. tractatum de longaeuis distributurum τὴν πρώτην, ἢ primis secundum diuersa hominum studia; quod reapse praestat, dum πρώτων γὰρ, primis quidem in acie ponit reges & regios viros, dein vero philosophos, mox historicos, tum rhetoras, denique poetas; paucis: βασιλῆας καὶ πεπαιδευμένους, vt in fine libelli ipse loquitur.

30. τὴν βασιλικὴν) Quo nomine Noster eos potissimum designat in hac narratione. . qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuerunt. Sic in tract. de Salratione pag. 838. τῶν γὰρ ἢ τὰ Πέντε βαρβαρικά, βασιλικὴ τις ἀνδρῶν. Vide de hac
 C 2 aliisque

ισορίσω , 31.) ὅν τινα , tate commemorabo , e quibus
καὶ vnum

aliisque huius vocis notionibus Cl. *Raphelium* ex Polybio ad Ioan. IV. 46. & eum, qui sub *Theophili Amelii* nomine later in vernaculis adnotationibus ad loca quaedam N. T. pag. 16. Quomodo βασιλεὺς differat a πολιτικῷ & τυραννικῷ, inuenies apud *Petizonium* ad Aeliani II. 20. p. 100. ſ.

31. ὅν τινα) Equis vero est ille *vnus*? Grauiſſima haec quaestio est, & omnino perdigna, in qua suum acumen alia ingenia exerceant, ſecure tamen neglecta commentatoribus. Nos tenuibus vestigiis ſilum quoddam praeferemus. Si coniecturae datur locus, forte Auidius Caſſius erit, strenuus ſub M. Antonino philoſopho bellidux, qui ipſam, viuo adhuc imperatore, arripuit tyrannidem, impenſe laudatus a diuo Marco in epiſtola ad praefectum ſuum, legenda apud *Volcatium Gallicanum* in vita Auidii cap. 5. Velporius innuit Noſter Claudium Pompeianum, generum Marci Antonini, cumque maximis honoribus functum atque μακροβίον. Ita quippe *Iulius Capitolinus* in Marco Antonino cap. 20. pag. 365. *Proſciſcens ad bellum Germanicum, filiam ſuam, non decurſo luctus tempore, grandaemo equitis Romani filio Claudio Pompeiano dedit, genere Antiochenſi, nec ſatis nobili, quem poſtea bis conſulem fecit.* Rurſum D. Marcus litteris ad Fauſtinam apud *Gallicanum* cap. 11. *Pompeianum noſtrum in annum ſequentem conſulem dixi, idemque imperator in oratione ad ſenatum, ibid. cap. 12. Habetis igitur, P. C. pro gratulatione viſtoriae generum meum conſulem, Pompeianum dico: cuius aetas olim remuneranda fuerat conſulatu, niſi viri fortes internuiſſent.* Sed haec ipſa illuſtri *Steinheilio* non ſatis expedita habentur, cuius haec ſunt ex litteris verba: *Αὐτὸς ὁ ἀνὴρ ὁ νοſter venuſtus (νδὺς enim vocatur a ſchol. Sophocl. Aiac. ſtag. v. 1283. p. 36.) per verba, τὸν τινα, deſignare voluerit Claudium Pompeianum affirmare non auiſim, praefertim cum ſcriptores de huius morte diſſentiant. Noni equidem duos vixiſſe eodem tempore*

λ. 32.) εὐσεβείῃ μεγάλῃ
 θεοῦ αὐτοκράτορος· τύχῃ
 εἰς τὴν τελευταίαν ἀγαγῶσα
 τάξιν, εὐχετόν τε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκμένην τὴν αὐτῆς ἔσω
 γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τῶν μα-
 κροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον
 33.)

vnum posteaquam benignissimam
 magni & diuinissimi Imperatoris
 fortuna ad supremum fastigium
 euexit, largissimis beneficiis or-
 bem sibi subiectum affecit. Pari
 ratione tibi quoque, habitus ac
 fortu-

pore Pompeianos, patrem & filium, quorum prior M. Antonini ge-
 ner, alter e filia Lucilla nepos fuit, uterque etiam ad consulatus fa-
 stigium accessit, testantibus Fastis & inscriptionibus Gruterianis. Vo-
 rum iuniorum, quem a Caracalla interemptum refert Spartianus, non
 notari perspicuum est. De patre autem res est incerta, hunc enim
 ob insidias struatas interfectum fuisse a Commodo tradit Lampri-
 dius, Capitolinus vero vita Pertinac, p. 55. scribit, Pertinacem Com-
 modo occiso, huic Pompeiano auctorem fuisse, ut imperium sumeret.
 Pari ratione sibi ipsi non constat Zonaras vit. Commodi p. 597. cum
 enim dixisset, Commodum fere omnes claros sui temporis viros in-
 teremisse, excepto Pompeiano, Pertinace & Victorino, paulo post sub-
 iungit, Pompeianum ob intentatam Commodo necem sibi ipsi exi-
 tium conciliasse. Si aliam proponere coniecturam fas erit, forsitan
 de Pertinace sermo fuit Luciano, quia aetate iam praeclata imperii
 caluine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuit.
 Haecenus vir illustris. Quod si tamen in haec tempora incidit
 Pompeiani maioris aetas, potuit eum in animo habuisse Lucianus,
 qui ab imperatore diuellit hunc unicum, & istius favore ad supre-
 mam dignitatem fuisse euectum scribit, consularem putat. Nam
 haec viuentis & florantis adhuc illo uno scripta sunt; neque aliud
 ex Nostro colligere licet. Pompeianus ille περιβύτατος vocatur
 ab Herodiano l. 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reueritum
 fuisse.

32. καὶ εὐσεβείῃ μεγάλῃ θεοῦ αὐτοκράτορος) Mallem cum Marcilio: ἢ εὐσε-
 βείῃ, μεγάλῃ καὶ θεοῦ αὐτοκράτορος. Quod Graece sonat εὐσεβείῃ
 τύχῃ id reddidimus benignissimam fortunam, quia εὐσεβείῃ quan-
 doque

33.) τῆς ἕως ἢ τῆς τύχης,
 τοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας
 ὑγιεινὸν ἔμακρον. καὶ ἅμα
 ζῆλῶσας, ἐργασίαι σιαυῶ τῇ
 διαίτῃ μέγιστον τε ἅμα ἢ ὑγιει-
 νότερον βίον.

fortunae similitudinem in longae-
 uis intuenti, recte sperare licebit
 vegetam feramque senectutem :
 quos si imitari volueris , obser-
 uata hac victus ratione id conse-
 queris, vt diutissime non viuas so-
 lum sed etiam valeas.

8. VII. Πομπίλιος τοῦμας
 34.) ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν
 Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μά-
 λιστα 35.) περὶ τὴν θεραπείαν
 τῶν θεῶν ἀγαλλοθεῖς, 36.)
 ὑπὲρ

VII. Numa Pompilius , ille 8
 Romanorum regum longe feli-
 cissimus, & Deorum religiosissi-
 mus cultor, supra octoginta an-
 nos vitam traduxisse narratur.
 Ser-

doque *benignum, clementem*, denotar , ostendente illustri *Girb.*
Cupero in appendice ad Homeri apotheosin p. 286. f. Nisi po-
 tius legendum : ὡς ἔνα καὶ ἐπιβέβητον ἡ μεγάλη δέξ. Ποτὶς αὐτο-
 κράτορ τῆς τύχης est periphrasis, pro *imperator fortunatissimus*. Sic
error Herculis, pro, Hercules errans ; *victoria Caesaris*, i. e. victor
 Caesar, & sexcenta alia apud *Veschners Hellenolex. lib. 2. cap. 8.*
toto, Scioppium ad carmina Priap. pag. 39. *Phil. Carolum* ad A.
 Gellium p. 355. f. *Muresum* var. lection. III. 4.

33. τῆς ἕως) *Habitus corporis hic videtur notari*, dicit *Aquilus*
 in adnotatis MSS, nec repugnamus.

34. ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus do-
 mi res suas agere, & sacra in ordinem cogere.

35. περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀγαλλοθεῖς) *Quid Numa religiosus ?*
 ait *Florus* l. 8.

36. ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας) Poetarum Latino-
 rum princeps Aen. VI

... .. *Nescis crines incanaque mentes*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundavit, curilus parvis & pauperibus
Misissus in imperium magnam.

Annos

ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἐτη βεβιωκί-
ται ἰσορεῖται. 37.) Σίξβιϑ δὲ
Τούλλιος, Ῥωμαίων δ' ἑτοῖς βα-
σιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἐτη
καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται.
38.) Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευ-
θὺς, 2, ἐπὶ 39.) Κύμης δια-
τρίβων, ὑπὲρ τὰ ἑνὴκοντα ἐτη
ἀγεται σφίσταται βιώσας.

Seruius Tullius, qui ipse Ro-
manorum rex fuit, similiter
vltra annum octogesimum aetate
processisse perhibetur. Tarquinius
regum Romanorum extremus, qui
regno pulsus Cumis in exilio de-
gebat, vltra nonagesimum annum
firmissimam valetudinem confer-
uasse dicitur.

VIII.

VIII.

Annos aetatis exprimit *Plutarchus* in vita eius p. 74. ἐτελεύτησε δὲ
χρὴν ἢ πάλιν τοῖς ὀγδοήκοντα προσβιώσας. Tres & quadraginta
annos regnasse vult *Linus* I. 21. ac *Entropius* I. 2. quadraginta
vero & vnum, *Paulus Diaconus* lib. I. pag. 42. & *Cassiodorus* in
chronico p. 1322.

37. Σίξβιϑ δὲ Τούλλιος -- ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἐτη) Collige annos
vitae ex impetii. *Dionys. Halicarn.* antiq. Rom. I. IV. p. 141. qua-
draginta annis circumscripsit magistratum eius; *Linus* I. 48. ad-
iicit quatuor annos cum *Entropio* I. 6. & *Sexto Rufe* Breviarii
p. 3. ex quibus emendandi *Paulus* Aquilegiensis diaconus lib. I.
pag. 44. & *Cassiodorus* l. d. ann. XXXIII. tantum tribuentes.

38. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς) Quod omnes sci-
unt, ac *Naso* Faetor. II. factis scire versibus (quorum suauitatem
considerat *Io. Hartungius* locorum memorabilium decuria 3. cap. 8.
p. 729) sic comprehendit:

Vltimus Tarquinius Romanus gentis habebat

Regna, vir industrius, fortis ad arma catus.

39. ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἑνὴκοντα) *Halicarnassensis* lib. 6.
pag. 358. Ταρκύνιος δὲ ὁ βασιλεὺς, ἑτοῖς γὰρ ἑπὶ λοιπὸν ἐκ 3 φέας
ἤ, ἢ, τι γὰρ ἑνὴκοντα ἐτη οἷς τὴν Καμπανίδα Κύμην ἔχεται
πρὸς Ἀρσίζημον -- πρὸς ἃ βραχύν τινα ἡμερῶν ἀριθμὸν ἐπιβάς. Σοφ-
θῆκα, καὶ θάπτεται ὑπ' αὐτῶν.

9. VIII. Οὗτοι μὲν ἦν Ῥωμαίων βασιλεῖς, εἰς συνάψιν ἢ τὸς λοιπὸς βασιλεῖς, τὸς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, ἢ τὰ ἐπιτηδεύματα ἑκάστου. ἐπὶ τέλει δὲ σοὶ ἔτι τὸς λοιπὸς Ῥωμαίων, τὸς εἰς μῆκισον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεῖς ἅμα ἔτι καὶ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογον γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία 40.) τῶν διαβάλλον πειρωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα, ὥστε ἡ ἡμῶν 41.) χρηστοτέρως ἔχεν τὰς ἐλπίδας, τελείως ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἐσθαι, 42.) πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε ἢ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς ἢ θαλάττης διασπίνην,

VIII. Atque hi quidem sunt 9. reges Romanorum : quibus adiciam ex reliquis gentibus illos , qui ad longam senectutem peruenere , commemoratis etiam cuiusque studiis. Sub finem ceteros quoque Romanorum civium , quorum grandior fuit aetas , adscribam , ne omissis quidem illis , qui reliquam per Italiam longius vitae spatium exegere. Est autem historia , ad refellendos eos , qui aerem nostrum vituperare conantur , adeo idoneum argumentum , ut & nos benigniore spem concipiamus fore , ut rata habeantur vota , quae cum nuncu-

40. τῶν διαβάλλον πειρωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα) De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Dams , Marsilius Cognatus , Alexander Petronius , & nostra memoria V.C. Io. Maria Lancisius in ampla dissertatione de hoc argumento edita Romae 1711, quae salubritatem aeris istius adstruit.

41.) χρηστοτέρως ἔχεν τὰς ἐλπίδας) Herodianus l. 7. ὑπερήθη τε ὁ Ῥωμαίων δῆμος καὶ χρηστὰς εἶχεν ἐλπίδας , qui locus memoriae nunc meae forte adest ; & similia apud alios. Mox , pro τελείως εὐχὰς , quod omnes habebant editi libri , excudi curavimus τελείως.

42. πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε καὶ λιπαρόν κ. τ. λ.) Ita hunc locum per incisa diuissimus , qui deprauatus legebatur : τελείως ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἐσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε , καὶ λιπαρόν τὸν πάσης γῆς , καὶ θαλάττης

τον, γῆρας ἀφαιδῶ, 43.)
τῇ αὐτῇ οἰκυμένη βασιλευ-
σα ἦν, ἔ γήροντα.

nuncupamus in finem, vt ad sum-
mum beatissimūmq; senium per-
ueniat is, qui totius est terrae ma-
risque dominus, & suo imperat
orbi, atque senescere iam incipit.

10. IX. Ἀργανθόνιος μὲν δ'

LX. Porro Arganthonius Tar-

44.)

tes-

θαλαττῆς δεσπότην, γῆρας ἀφαιδῶ, ac sine sensu vertebatur :
fora, vt voti plane tempores fiaturs, longissimam ac plenissimam tota
terra παρ' αὐτῇ dominantem senescentem, iamque in suo solo regnan-
tem ἔ & senescentem adsequuti. Vidit aliquid huius vitii *lac. Grom-
onius*, in totam vero textus dispositionem non penetrauit, vidit
quoque *Aemilius* in MS. inonens : *Refer ad ἐκείνους vel ὡχέ-
τες τὸ ἀφαιδῶ τὸν δεσπότην οἰς μάλιστα.* Ceterum phrasis *λιπα-
ρὴν γῆρας* Homericæ est, quam sic illustrat *Eustathius* ad *Odyss. A.
per. 1676.* γῆρας δὲ λιπαρὴν, τὸ δίχα νότον καὶ τῆς ἐκείνου τιμωρίας
καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ἡδαιμον. ἢ ἡσυχίαν μετ' ἐλπίων τὸ, χαλεπὸν δ' ἐπὶ
γῆρας ἵκαναι.

43. τῇ αὐτῇ οἰκυμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim
vocatur ab historicis, *Polybio* VI. 48. *Zosimo* II. 7. *Herodiano* V. 2.
ab oratoribus, *Libanio* orat. funebri in *Iulianum* imp. p. 290, &
366. *Athenagora* in legatione pro Christianis sub initium, ac p.
14. Adde eruditos commentatores ad *S. Lucae* II. 2. *Lucia-
nus* ipse paullo ante memorauerat τὴν αὐτοκράτορος οἰκυμένην. Im-
peratorem vero innuit *M. Antoninum philolophum*, sub cuius
imperii extremo scripsisse videtur *Noster* hunc tractatum, eoque
γῆροντα eum adpellat; peruenit enim *M. Antoninus* ad sexagesi-
mum primum vitae annum, testibus *Iulio Capitolino* cap. 18. ac
Europsio VIII. 7. peruenissetque forsitan ulterius, nisi aegrotans
abstinisset cibo potuque, μοῖρῃ cupiens, anxissetque morbum, nar-
tante eodem *Capitolino* cap. 28.

44.) Ταρτησσίων βασιλεύς, πεντήκοντα & εκατὸν ἔτη βιω-
ναι λέγεται, 45.) ὡς Ἡρόδοτος
ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς 46)
Ἀνα-

teffiorum rex, quinquaginta & cen-
tum annos vixisse dicitur, sicut
habet Herodotus historiae, & Ana-
creon lyrici carminis conditor: ve-
rum

44. . Ταρτησσίων) Gangraena tollenda est, quae clanculum huic loco
insedit, ac vel inuitis editionibus vniuersis, ne Aldina quidem ex-
clusa, sic rescribendum, cum perperam ταρτησίαν antea lectum fue-
rit. Dubitare nos haud sinunt veteres. Plinius III. 1. Car-
teia, Tartessos a Graecis dicta. Item Stephanus Byz. Ταρτησός,
πόλις Ἰβηρίας. Et mox: τὸ ἰδιόκινον Ταρτησός, Hesychius: Ταρτησός,
πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων σελῶν, ἧς Ἀργανθωνίῳ ἰβασίλευσιν. Ar-
rianus de expedit. Alex. M. lib. II. cap. 16. Φοινίκων κτίσμα ἡ
Ταρτησός. Strabo lib. III. pag. 140. πάλιν -- καλεῖσθαι Ταρτησὸν -- &
τὴν χώραν Ταρτησίδω. Arrianus Alexandrinus de bello Hispan.
pag. 424. Ἕλληες τε ὁμοίως ἐς Ταρτησὸν καὶ Ἀργανθωνίῳ Ταρτησὺ
βασιλεῖα πλείοντες -- ἢ γὰρ Ἀργανθωνίῳ βασιλεῖα ἐν Ἰβηρίᾳ ἢ, καὶ
Ταρτησός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσης &c. De ipsa
Tartesso fufe differentem vide Aldrete lib. III. cap. 12. operis Del
Oñgen, y principio de la lengua Castellana, Romae MDCVI. pu-
blicati.

45. ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX. annis vitam Arganthonii meri-
tur, libro I. sect. 163. ἐννεαήκοντι δὲ Ταρτησὺ ὑδαίνοντα ἴτω,
ἰβίοντι δὲ πάντα, ἔκονσι & εκατὸν.

46. Ἀνακρέων) Ode LXVIII.

Ἔγω δὲ εἴτ' εἴν' Ἀμαλθόῃς
Βυλαίμην κίρας, εἴτ' ἴτω
Πατήκονιά τε καὶ ἡκατὸν
(Ἀργανθωνίῳ ὡς ἀναξ)
Ταρτησὺ βασιλεύοντι.

Prouocat ad utrumque, Herodotum puta & Anacreontem,
Phlegon quoque Trahianus de longaeuis, cap. 4. Ἀργανθωνίῳ
ὁ τῶν

Ἀνακρίων. 47.) ἀλλὰ τὸ
μὲν μῦθος τῶν δαυῶν. 48.) Ἀγα-
θακλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
ἐπὶ τὴν ἐνέκηστον πύργον τελευτᾷ,
καθ' αὐτὴν. 49.) Δημοχάρης

rum hoc fabula quibusdam vi-
detur. Agathocles Siciliae ty-
rannus, cum quintum & nonage-
simum ageret annum, obiit, sicut
Demochares & Timaeus litteris
prodi

ἐπὶ τὴν Ταρτησσίου βασιλείαν, ὡς ἴσμεν Ἡρόδοτος, ὁ Ἀνακρίων ὁ ποιη-
τὴς, ἐπὶ μ'. νε ex huius etiam & Censorini, mox adferendi, testi-
monio liqueat, aliter in Herodoto olim, quam nunc, scriptum
fuisse. Porro quidam plures adhuc quam CL. annos Argan-
thonii numerant, ut adnotatum ab illustri eruditione clarissimis
viris, Io. Poetere ad S. Basilii M. orationem de legendis gentilium
libris cap. 22. & Iosua Barnes ad Anacreontem. Ipsum denique
Arganthonii nomen habet aliquid ominis, alludens ad ἀργὴν τῆν,
quod sonat πλουσίαν, ex felici σχασμῷ Sano. Bocharri Geogr.
fact. part. 2. lib. 1. cap. 34. pag. 672.

47. ἀλλὰ τὸ μὲν μῦθος τῶν δαυῶν) Est in hac mente Censori-
ni cap. V. Poetae quidem multa incredibilia scripserunt, nec mi-
nus historici Graeci, quatenus a vero par non fuit decedere: ut He-
rodotus, apud quem legimus Arganthonium Tartessiorum regem
C. CL. annum fuisse. Aut Ephorus, qui tradit Arcadas dicere,
apud se reges antiquos aliquot ad CCC. vixisse annos. Verum haec,
ut fabulosa, praeterea.

48. Ἀγαθακλῆς τὲ ὁ Σικελίας τύραννος ἐπὶ τὴν ἐνέκηστον πύργον τελευτᾷ)
Senem vocat Iustinus XXIII. 2. caluum fuisse, & prae senio de-
fluxisse capillos, patet ex Aeliani var. hist. XI. 4. Nonnisi LXXII.
annos vitam & spiritum duxisse contendit Diodorus Siculus in eclo-
gis libri XXI. a Rhodomanno primum editis.

49. Δημοχάρης) Possunt vide de historicis Graecis I. II. p. 68. Pe-
ritzoni. ad Aeliani var. hist. III. 7. Mentium in bibliotheca Atti-
ca, tomo X. thesauri antiq. Graec. Gronovianarum col. 1479.

καὶ 50.) Τίμαιος ἱστορῶν.
51.) Ἰέρων τε, ὁ Συρακυσίων
τυραννος, δύο καὶ ἐννήκοντα ἔτη
γυνομένης, ἐτελεύτησε νοσῶν, βα-
σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη,
ὡς περ 52.). Δημήτριός τε ὁ
Καλλισιανὸς & ἄλλοι λέγου-
σιν. 53.) Ἀντίας δὲ Σκυθῶν
βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποτα-
μὸν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐννήκοντα
ἔτη

prodiderunt. Hieron quoque
Syracusanorum tyrannus, duos &
nonaginta natus annos, ex morbo
interiit, cum regno praefuisset an-
nos septuaginta, quemadmodum
Demetrius Calantianus aliique
referunt. Antreas Scytharum rex,
in praelio, cum Philippo ad Istrum
stuvium commisso, annum iam
nonagesimum egressus, cecidit.
Bar-

50. Τίμαιος) Denuo huius Noster meminit infra, & Scholiaſtes eius ad
Afinum pag. 4. & Polybium XV. 33. p. 1003. Tauromeni in Sici-
lia natus, scripsit Athenis, Plutarch. de exilio p. 605. Nobilis
est de eo Diodori Siculi locus, ex principio libri quinti: Τίμαιος
μὲν ἦν μεγίστην πρόνοιαν παροημένος τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ
τῆς πολυπειρίας πεφρονικῶς, διὰ τὰς ἀκαίρους καὶ μακρὰς ἐπιτιμῆ-
σεις ἐυλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμῆσεως
Ἐπιτίμαιος ὑπὸ τινὸν ἀνομασίᾳ, nec non alius Longini περὶ ὕψους sect.
IV. sed qui ab harum rerum cupidis inspiciendus ipse est, ut quid
in Timaeo laudandum, quid reprehendendum sit, intelligant.
Tractat de eo, praeter Vossium dicto opere, Menursius ad Hesych.
Milesium pag. 203. 204.

51. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Linius XXIV. 4. &
Valerius Maximus VIII. 13.

52. Δημήτριός τε ὁ Καλλισιανός) Mendum heic latere, animaduer-
sum est Palmerio, Ménagio, Vossio de historicis Gr. III. p. 352. Menur-
ſio in bibliotheca Gr. col. 1344. atque Aemyllo in notis MSS.
qui Καλατιανός aut Καλαντιανός restituendum esse monuerunt.

53. Ἀντίας) Accipe illustrationem ex epistola Steinheiliana: *Reſtius
forsitan Ἀτίας diceretur. ita enim scriptum eius nomen occurrat
apud*

ἐτη γεγονόσι. 54.) Βάρδουλις
 ἢ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ'
 ἵππου ἀγρεται μάχεσθαι 55.)
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ,
 56.) εἰς ἐννέμηνα τετλὼν ἐτη.
 Τῆς δὲ, 57.) Ὀδρυῶν βα-
 σιλεὺς,

Bardylis Illyriorum rex, in eo, quod
 contra Philippum gessit, praelio;
 pugnasse ex equo fertur, cum no-
 naginta adeptus esset annos. Te-
 res, Odrysarum rex, teste Theo-
 pompo, ad aetatis annum nona-
 gesi-

apud Plutarchum apophtheg. Reg. pag. 128. Ἀτίος ἔγραφε πρὸς τὸν
 Φίλιππον, & de fort. Alex. sect. 2, p. 248. ὁ δὲ τῶν Σκυθῶν βασι-
 λεὺς Ἀτίος Ἰσχυρίαν τὸν αὐλικὸν λαβὼν αἰχμαλώτον. Strab. l. 7.
 p. 355. Ἀτίος δὲ δευτὴ τῶν πλείων ἄρχων τῶν τεύτη | Βαρδάρων, | ὁ
 πρὸς Φίλιππον παλαμῆσας τὸν Ἀμύντην. Justinus 3, 2. vocat eum
 Atreum, quem sequitur Frontinus Strateg. 2, 4, 20. Eundem esse
 patet, cuius epistolam facis Laconicam praefert Clementis Alex. lib. 5, p.
 561. Βασιλεὺς Σκυθῶν Ἀτίος Βυζαντίων δῆμον. Μὴ βλαπτέτα
 προσόδος ἡμῶς, ἵνα μὴ ἡμεῖς ἵππων ὑμῶν ὕδαρ πίνοισι. Et rectissime
 hanc se coniecturam habere vel ex eo patet, quod codices MSS.
 quidam Clementis Alexandrini etiam Ἀτίος habeant, ut in recen-
 tissima editione Oxoniensi adnotatum est p. 664.

54. Βάρδουλις) Geminato λ. scribitur in Plutarchi vita Pyrrhi p. 387.
 & in Helladii Chrestom. col. 955. Βράδουλλις, quod tamen in Βά-
 δουλλις mutandum.

55. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ) Describit hoc bellum Diod. Siculus
 lib. XVI. pag. 512.

56. εἰς ἐννέμηνα τετλὼν ἐτη) Hoc est nonagenarius, ut recte explicat
 Scholiasta, & locutio τετλὼν εἰς ἄνδρας, quam adfert, exeat apud No-
 strum in Fugitiuis pag. 596. ἵππῳ δὲ εἰς ἄνδρας τετλὼν ἤρξαντο.

57. Τῆς δὲ Ὀδρυῶν βασιλεὺς) Quam lectionem in textum ipsam
 admittere non dubitavimus, postquam Marcius, Menagius, Pal-
 merius & Bochartus Geogr. S. part. 1. lib. 3. cap. 2. p. 173. eam sta-
 biliuerunt, atque sic in scripto etiam codice suo, invenisse se testa-

σιλεύς, καὶ θά φησι 58.) Θει-
πομπος, δύο καὶ ἐννεήκοντα
X1. ἑτῶν ἑτελεύτησεν. 59.) Ἀντίγο-
νος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος,
βασιλεὺς Μακεδό-
νων, 60.) περὶ Φρυγίαν μα-
χομένος Σαλτικῶν ἐννομάχῳ,
τραύμασι πολλοῖς περιέσταν,
ἑτελεύτησεν ἑτῶν ἐνδὲς καὶ ὀγδοή-
κοντα, ὡς περ 61.) ὁ συστρε-
πτός

gesimum procedens, extinctus est.
Antigonus, Philippi filius, altero X1.
captus oculo, rex Macedoniae, in
Phrygia cum Seleuco & Lyfimachio
pugnans, multis vulneribus con-
fectus e vita migravit, anno aetatis
octogesimo primo, prout comme-
morat Hieronymus, qui cum eo
stipendia in bello meruit. Lys-
machus,

tur Graecinis. Odryae autem inter Thraciae gentes robilitate
& potentia maxime floruerunt, de quibus consulendus V.C. Cel-
larinus Geogr. antiq. II. 15. pag. 1329. Teres, illorum rex, praeter
iam indicatos a viris doctis scriptores, diserte nominatur a Xenophonte de exped. Cyri lib. VII. pag. 411. αὐτὴ δ' ἂν οὐκ εἴη ἀρχαία Μι-
σάδου, ἀλλὰ Τήρης τῷ Ὀδρύου ἀρχαίᾳ τινός.

58. Θειόπομπος) Omnia de hoc historico occuparunt commenta-
tores ad Longini lectionem 43. Menysius ad Hesych. Miles. pag.
185. ff. Perizonius ad Aellani var. hist. III. 18. p. 223. Vossius de
hist. Graec. I. 7. De eius opere, θαυμασία inscripto, evolvendus
Maassiacus diss. Crit. pag. 387.

59. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος) Vnde & Cyclops cogno-
minatus fuit. vid. Luc. Caecilius Rhodiginus antiq. lection. XXI.
38. pag. 838.

60. περὶ Φρυγίαν μαχομένος Σαλτικῶν - ἑτελεύτησεν ἑτῶν ἐνδὲς καὶ ὀγδοή-
κοντα) Appianus Alex. in Syriasis, p. 197. de Seleuco refert,
quod duo maxima contra Macedonas l'gesserit bella, quorum
prius intulerit Ἀντίγονῳ περὶ τῆς Φρυγίας, αὐτῷ μαχομένῳ, καὶ
ὡς περ ὀγδοήκοντα ἔτη γεγονότι. In quo praelio occisum scribit etiam
Cornel. Nepos XXI. 3. sed grandaeum fuisse tacet.

61. ὡς περ ὁ συστρεπτός) Ex miles, & lega-
tus,

τελευτῶν αὐτῷ ἱερώνυμος
ἱστορίῃ. καὶ 62.) Λυσίμαχος
δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ
πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ,
ἕτος ἐγδοηκασὸν τελευτῶν, ὡς δ'
αὐτὸς φησὶν ἱερώνυμος. Ἀντί-
γονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
τρίου, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου, τῷ
μονοφθαλμῷ. ἕτος τίσσας
καὶ τίσσαράκοντα Μακεδόνων
ἐβασίλευσεν ἔτη. ἐβίωσεν δὲ
ἐγδοήκοντα, ὡς 63.) Μήδιος τε
ἱστορίῃ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ὁμοίως δὲ καὶ 64.) Ἀντίπατρος
δ' 10-

machus, & ipse Macedonum rex,
in pugna contra Seleucum occu-
buit, vita ad annum octogesium
prouecta, eodem testante Hiero-
nymo. Antigonus Demetrii filius,
Antigoni vnoculi nepos, quatuor
& quadraginta annos Macedo-
niam rexit, viuendique modum
fecit anno octogesimo, narrante
Medio aliisque scriptoribus. An-
tipater, patre natus Iolao, qui plu-
rimum

rus, & historicus fuit. *Diodor. Sic. lib. XVIII. p. 650.* Μετὰ δὲ
ταῦτα ὁ Εὐμένης πρὸς τὸν Ἀντίπατρον προβωτὰς ἀπέστειλε περὶ τῶν
ὁμολογιῶν, ὧν ἦν ἡγούμενος ἱερώνυμος, ἐπὶ ταῖς τῶν διαδοχῶν ἱστορίας γε-
γραμμένος. *Idem p. 654.* haec fere repetit. Antigoni legatum ad
Eumenem fuisse, discimus ex *Plutarchi Eumene p. 590.* Scripsisse
de Successionibus tradit *Iosephus lib. I. aduersus Apionem p. 1050.*
centum & XL. annos a tergo posuisse, Noster infra in enumera-
tione historicorum τῶν μακροβίων innuit.

62. Λυσίμαχος -- ἔτος ἐγδοηκασὸν τελευτῶν) Pausillo infra hunc nume-
rum *Insinns XVII. 1.* pugnam ipsius contra Seleucum recensens:
Lysimachus quatuor & LXX. annos natum erat. Aetatem ad LXX.
tantum annum prorogasse arguit *Appianus Alex. in Syr. pag. 209.*
ἐγδομηκοντῆτος ὢν, στρατευόμενος καὶ μαχόμενος ἔπαιον.

63. ὡς Μήδιος τε ἱστορίῃ) Scias velim, Medium notari Larissacum,
historicum, & cum Alex. M. militantem, *Strabo lib. XI. pag. 509.*
Ἀντιγόνου φίλον, *Plutarch. in Demetr. pag. 896.*

64. Ἀντίπατρος δὲ Ἰολαῦ) Bene *Gronovius* cum *Oétopere*: Antipater
Iolao

δ' Ιολαὺς, μέγιστον δυναστὴς, ὃς
ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακε-
δόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοή-
κοντα ἔτη ἐτ- ζήσας, ἐτε-
λευσα τὸν βίον. Πτολεμαῖος
δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν καθ' αὐτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλεὺς, Αἴ-
γυπτον μὲν ἐβασίλευσε τέ-
σσαρες καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας
ἔτη. ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν αἰ-
χλὴν, πρὸ δυοῖν ἔτοσιν τῆς τελευ-
τῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φι-
λαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅς ἐστι
65.) διεδέξατο τὴν πατρῴαν
βασιλείαν ἀδελφῶν. 66.) Φι-
λαί-

rimum potentia valuit, multo-
rumque Macedoniae regum tu-
telam egit, pariter anno octogesi-
mo circumacto vitam finiuit. Pto- 12.
lemaeus Lagi filius, inter reges ae-
tatis suae felicissimus, Aegypti re-
gnum tenuit in annum vsque ae-
tatis octogesium supra quar-
tum: viuius autem tradidit im-
perium, duobus ante mortem an-
nis, Ptolemaeo filio, cognomine
Philadelpho, qui e fratribus pa-
ternum nactus est imperium. Phi-
letae-

Iolao patre genitus; estque in eadem sententia *Vossius*, de hist. Gr.
I. 10. pag. 61.

65. διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν) Adnotatio *Aemylis*
MS. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum*
paternum sortitus est a fratribus. Qui ita vertunt, dormire vi-
dentur; ac neurra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obse-*
proci, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus pa-*
ternum obtinuit imperium. Erat enim Ptolemaei magni filius
nātū minimus, sed a patre successor constitutus. *Iustinus XVI. 2.*
11. (Ptolemaeus) *contra ius gentium minimo natu ex filiis ante*
infirmiorem regnum tradideras, cuiusque rei rationem populo red-
dideras.

66. Φιλαίτης) Quod si illustris *Ez. Spanhemius* de usu & prae-
stantia numism. dissert. IIX. pag. 511. seq. edit. Londin. vel maxi-
me non monuisset, mutandum id nominis in Φιλαίτης, tamen hoc
ex *Strabone lib. XIII. pag. 595.* *Appiano de bell. Syr. pag. 209.* aliis-
que constare potuisset.

67. πρῶ-

λαίτερ^{ος} δὲ, 67.) πρῶτ^{ος}
 μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργα-
 μων ἀρχὴν, ἢ κατέχευε, εὐνύ-
 χος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον,
 ὁγδοήκοντα ἐτῶν γινώμενος. 68)
 Ἀττάλος δὲ, ὁ ἐπαληθεύς Φι-
 λαδέλφοις, τῶν Περγαμηνῶν ἔ-
 στος βασιλεὺς, πρὸς ὃν ἔ-
 σκεπτοῦν ὁ τῶν Ῥωμαίων στρα-
 τηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὁγδοήκον-
 τὰ ἐτῶν ἐξέλειπε τὸν βίον. 69.)
 Μι

letaerus, qui Pergami principatum
 primus sibi vindicavit & retinuit,
 cum fuisset eunuchus, vitam cum
 morte commutavit octogena-
 rius. Attalus, cui Philadelphi
 cognomen adhaesit, & ipse Per-
 gamenorum rex, ad quem etiam
 Scipio Romanorum imperator
 venit, duos & octoginta annos na-
 tus, vivere desuit. Mithridates, 15.
 rex

67. πρῶτος μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργαμων ἀρχὴν, ἢ κατέχευε) Et hic
 versionem immutauimus, quae olim haec erat; *primus tenuit &*
possedit. Porius conditor fuit regni Pergamenorum, quod sibi
primus acquisiuit, acquisitumque *tenuit*, & fratris filio Eumeni re-
 liquit. Adhaec, ἢ περὶ Πέργαμων ἀρχή est ipsum imperium Perga-
 menum, circumlocutione Attica, quam & in nominibus homi-
 num propriis & regionum locorumque adhibent. Priora nil huc
 faciunt, quare non tangimus. Posterioris ordinis haec sunt. τὰ
 περὶ τὸ ἱερὸν est *templum* in *Heliodor.* VII. II. pag. 320. τὰ περὶ τὴν
 χώραν regio, apud *Isocratem* in *Areop.* ab initio, τὰ περὶ Κύπρον, ἢ
 Φοινίκην, καὶ Κυλικίαν, *Cyprus, Phoenicia, Cilicia*, apud eundem orat. ad
 Philippum p. 244. Hoc autem Pergami regnum adeptus est Phile-
 taerus, εὐνύχος ὢν, utpote Lysimachi gazae custos, pro antiquo-
 rum consuetudine, qui maximis officiis praeficiebant eunuchos,
 quos orientis regum ἰφθαλμοὺς καὶ αἰνῶς elegantissime vocat *He-*
liod. lib. VIII. cap. ult. pag. 405.

68. Ἀττάλος) De variis Pergamenorum regibus, Attali nomen
 gerentibus, vide magnum *Scaligerum* can. *Isagog.* lib. XIII. p. 320.
 321. & *Clar. Cellarium* hist. antiq. pag. 50. seq.

69. Μιθριδάτης - ὁ προσαγορευθεὶς Κτιστής) Quemadmodum quis
 E dicitur

15. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασι-
λεύς, ὁ προκαταρτυθεὶς Κίσης.
Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
70.) Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτε-
λευ.

rex Ponti, cognominatus Cristes,
Antigonum vnoculum fugiens, in
Ponto mortuus est aetatis anno
quarto & octogesimo, sicut Hie-
rony-

dicitur πόλιν κτίσαι, urbem condere, qua locutione Arrianus fre-
quentissime utitur in libris expedit. Alexand. M. pag. 91. 313. 314.
350. 351. 406. & urbs ipsa vocatur κτίσμα pag. 126. 313. 315.
eius a quo condita, sic κτίσις conditor est. Κτίζεν autem la-
tius patet quam latinum condere. Nam non solum de solo, sed
etiam de superficie dici potest, ut κτίζεν Ἰθνη, χώραν, regiones &
provincias, colonias: condere vero de superficie dicitur, non enim
potest dici condere insulam, aut regionem aut provinciam, sed urbes
in provincia aut in insula, verba sunt Maussacii ad Plutarchum de
fluminibus pag. 249. quo cum paria sentit Vossius de histor. Gr.
IV. 5. pag. 450. Eiusdem, inquit, fuerit κτίσις Ἰθνῶν καὶ πόλεων,
hoc est, libri de origine gentium, & urbium conditoribus. Ita enim
loqui malo, quam ut gentes ac regiones condi dicam: etsi non igno-
rem, apud Hieronymum in chronico Eusebiano legi: Bithynia con-
dita a Phoenice, quod Graece esset ἐκτίσθη. Adici Hieronymo
posset locus Suetonii in Octavio Augusto cap. 98. Ex dilectis
unum Masgabam nomine quasi conditorem insulae κτίσιν vocare
consueverat. mox recitat Augusti versum de tumultu huius Masga-
bae: Κτίσῃ δὲ τύμβον εἰροῦ πνεύμενον. Hic etiam Iustini locus
II. 6. a quo (Deucalione) propterea genus hominum conditum
dicitur. Noster ergo Mithridates Κτίσις dicitur, utpote condi-
tor regni Pontici; cuius & successorum stemma habes in virorum
doctorum adnotatis ad Appiani Mithridatica pag. 411. & Cellarii
hist. antiqua pag. 219, seq.

70. Φεύγων ἐπὶ Πόντῳ) Tria haec vocabula inuicem coniungere &
sic interpretari suavit Gronovius: fugiens in Pontum, non satis
recto consilio, cum vix Graeca talem sensum patiantur. Nec
iuvat

λεύτῃσι, βιώσας ἐτη τέσσαρα
 ἔδωδόνοντα, ὥσπερ Ἱερώνυ-
 μος ἰσορεῖ, ἔ᾽ ἄλλοι συγγρα-
 φῆς. 71.) Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο
 μὲν καὶ ἑξήκοντα ἔζησεν ἐτη,
 οἷς Ἱερώνυμος ἰσορεῖ. Ἰδυνήθη δὲ
 ἴσως καὶ ἐπὶ πλείον διαγενέ-
 θαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν
 μάχῃ ζώοντος, 72.) ἀνε-
 σκολο-

ronymus & alii scriptores prodi-
 dere. Rex Cappadocum Aria-
 rathes, Hieronymo teste, duos an-
 nos & octoginta affecutus est, ac
 fortassis ad grandiore aetatem
 pervenire potuisset, nisi viuis in
 pugna contra Perdiccam captus,
 in crucemque actus fuisset. Cyrus
 maior Persarum rex, vt docent
 Persa-

inuat virum doctum locus ex Nostro, vbi προΐαμεν δὲ ἤδη τὴν
 ἐπὶ Καρίῳ. ibi enim ne verbum quidem φέγγει occur-
 rit, & reticetur ἰδὼν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum
 mens: *procedamus via ad Corinthus ducente*, quo pacto bene
 ἐπὶ cum secundo casu effertur; at nostrae constructionis alia est
 necessitudo, ac φέγγει cum ἐπὶ, quando motum ad locum inuol-
 uit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ἔρη ἀναφύγειν in
Appiani ἀναβάσει lib. III. pag. 201. & S. Matth. XXIV. 16, quod
 alias etiam eis τὰ ἔρη, ac πρὸς τὰ ἔρη φέγγειν dicitur. De ipsa
 Mithridatis fuga videndus *Appianus Alex. l. 9. pag. 308.*

71. Ἀριαράθης) Historia extat in *Diod. Sic. XVIII. 16.* & *Appiano pag. 302.* & obiter in *Iustino XIII. 6.*

72. ἀνεσκολιπύθη) Creberrime vitur hoc verbo Noster. Loca
 non recitabimus, sed indice monstrabimus digito. Reperiantur
 illa in iudicio vocalium *pag. 50.* in Timone *pag. 174. 177. 178.* in
 Contemplantibus *p. 312. bis.* in Reminiscantibus *p. 390.* in Ty-
 ranno *p. 427.* in Ioue confutaro *p. 125.* in Ioue tragoedo *p. 139.*
 in Philopside *p. 346.* & Demone Peregrini *p. 566. 568.* *Appia-*

14. σκαλοπίεθ. 73.) Κύρθ δι Περσάρων βασιλεὺς. ὁ παλαιός, ὡς δηλῶσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι, οὗ καὶ 75.) Persarum & Assyriorum cippi, quibus etiam suffragari videtur Onesicritus, qui de rebus gestis Alexandri magni scripsit, singulos requi-

nis d. l. in eadem historia vice eius ponit ἐπὶ μαρτυρίᾳ, quod idem valet cum verbo nostro, monstrante *Isso Lipsio* de Cruce I. 4. pag. 16. 17.

73. Κύρθ δι -- ὁ παλαιός) Obiit μάλα πρεσβύτης, dicit *Xenophon* *Cyrop. lib. VIII. pag. 233.* & mox Cyrus ipse in ultima oratione, ad filios & amicos habita, pag. 234. ita de se: τὸν γῆρας ἔδοξα ποτε ἡθρόμην τῆς ἐμῆς νεότητος ἀδυνάτιστον γινόμενον. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Ad *Collarium* hist. antiq. pag. 14.

74. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι) *Antonius Aspilides* in notis MSS. ita: *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Julio Polidore lib. III. scilicet. 85. pag. 309.* Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inuenta artium, resque notatae dignas, inscribebant veteres Babylo-nii, Aegyptii, Graeci, Romani; de quibus omnibus *Holsenius* inspicere ad *Porphyrum* de vita Pythagorae pag. 5. seq. & iunge *Reinesium* variat. lect. L. 2. pag. 97. *Huetius* Demonstr. Evang. ptopof. IV. cap. 2. §. 14. pag. 82. seqq. *Marsham* canonem chron. ad secul. XV. pag. 418. in primis vero cum laudis praefatione semper nominandum *Fabricium* biblioth. Gr. I. II. pag. 73. seq. Idem constat de Sinen-sibus, ac populis septem, subiectis trioni; illorum quod-dam huius generis monumentum, post *Athanas. Kircherum*; cum orbe erudito fecit commune *Andreas Mullerus*, *Greiffen-hagius*, Berolini 1672. horum vero Runae, vel ex *Olai Wormii* litteratura Runica innotuerunt omnibus. Quia & illi, qui officio defuncti erant publico, facta sua σφραγῖς imprimebant, quod de *Lycurgo* ora-tore refert *Plutarchus* in eius vita, sub finem.

- 75.) Ὀσησίκριτος, ὃ τὰ ἐπὶ
Ἀλεξάνδρῳ συγγράψας, συμ-
φασιν δοκεῖ, ἐκαλοντάτης γυνό-
μενος, ἐξήτει μὲν ἐναΐκασεν τῶν
φίλων, μαθὼν δὲ τὰς πλείους
διφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσε
τῷ υἱός, & φάσκοντος Καμβύ-
σε κατὰ πρῶτον τὸ ἐκείνῃ
ταῦτα πεπονημέναι, τὸ μὲν τι,
πρὸς τὴν ἀμύνην τῆς οὐ δια-
βληθείς, τὸ δὲ τι, αἰ παρανο-
μήντας αὐτὸν αἰτιασάμενος,
ἀδυμήσας ἐτελεύτα τοῦ βίου.
15. 76.) Ἀρταξέρξης, ὃ Μνήμων
ἑκαλεῖται, ἐφ' ὃν Κύρῳ &
Ἀδελφῇς ἐπαΐσαντο, 77.)
Βασι-

requirebat amicos, quorum cum plurimos a Cambyse peremptos esse cognouisset, affirmaretque Cambyses, talia se illius mandato patrasse, partim ob filii crudelitatem calumniis petitus, partim ipsum tanquam legis violatorem incusans, dolore exanimatus vitae valedixit. Artaxerxes, qui Mne- monis cognomen habuit, aduersus quem Cyrus frater exercitum duxit, regnans in Perside morbo

ex-

75. Ὀσησίκριτος.) Philosophus fuit ex Diogenis Cynici contubernio, *Plutarchus* in *Alex.* pag. 701. etiam historicus, ut ex eodem pag. 691. patet, aliisque sedulo nominatis a magno *Pessio* de histor. Gr. l. 10. pag. 59. 60. nec non gubernator nauiculæ fuit ostendente *Iac. Grononio* ad *Artiani* VI. 2. pag. 257.

76. Ἀρταξέρξης ὃ Μνήμων.) Plane ut Noster ex Dinone annos huius Artaxerxis numerat, sic & *Plutarchus* consentit in extremo vitae eius.

77. βασιλεύων ἐν Πέρσῃς ἐτελεύτησεν.) Sine haec intelligas, quod in Perside regnauerit, siue quod illic diem clauserit ipse Persarum rex, rara quidem est ea locutio, nec tamen sine exemplo. Nam & *Aelianus* var. hist. l. 31. Persiae dominum scribit λαύων ἐν Πέρσῃς, equitare in Persidem, quam lectionem & interpretationem recte tuetur *Perizonius*, laudatus ideo a Cl. *Elnero* in obsequat. sacr. ad Ioann. III. 29.

Βασιλείαν ἐν Πέρσῃς ἐτελεύ-
τησε νοσῶν, ἔξ καὶ ογδοήκοντα
ἐτῶν γυνόμενος. ὥς δὲ 78)
Δείων ἰσορεῖ, τεσσαρὶν καὶ
ἐννήκοντα. Ἀρταξέρξης ἑτα-
ρῶ Περσῶν βασιλεὺς, ἐν φησὶν
ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
79.) Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς
συγγραφικὸς βασιλείαν, ἐν
τρίᾳ καὶ ἐννήκοντα βίαις, ἐπι-
βελῇ τὰ δελφῶ Γασίθρῃ ἰδο-
λοφονήθῃ. 80) Συναρθεολῆς
δὲ ὁ 81.) Παρθυαίων βασι-
λεὺς,

extinctus est, cumulatim sex &
octoginta annis, vel, ut Dinon au-
ctor est, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes alter Persarum rex,
quem patrum suorum aevo Ili-
dorus Characenus historicus re-
gnasse affirmat, cum vitam ad ter-
tium & nonagesimum annum pro-
rogasset, insidiis fratris Gosthrae
peremptus est. Porro Sinarthocles
rex Parthorum, qui per nonagin-
ta

78. Δείων) De hoc Vossius cit. opere lib. IV. cap. 8. pag. 460. & Peri-
zonius ad Aeliani VII. 1.

79. Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς) Accuratissime de hoc agit Dodovellus
peculiari dissertatione, quam insertam inuenies tomo secundo
Geographorum Graecorum minorum, cura Cl. Hudsoni edito-
rum,

80. Συναρθεολῆς) Diligenter notandum, quod de hoc Parthorum
rege, & statim de alio Mnascire, habet Noster; alibi enim vix no-
mina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scaliger
can. 11. pag. 3. pag. 316. pronuntiauit: Parthorum regum suc-
cessionem quandam ut texeret, multa de ingenio diminare cogitur
Onufrius Panninius - - Nos eiusmodi exemplum neque lauda-
mus neque sequimur; qui neque regum illorum, neque rerum ab
illis gestarum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, con-
temnus: ut temerarium sit, quot annos imperarunt, asserere, quum ne
ipsos quidem reges satis exploratos habeamus.

81. Παρθυαίων) Breuiter Suidas: Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπων. Plenius
Stephanus Byz. Παρθυαῖος ἴδιος πάλαι μὲν Σαρδικόν, ὕστερον δὲ
Φυγόν,

λαίς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γυναικῶς, ὡς 81.) Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθονίης βασιλείην ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ὀκτώ. Τίγρης δὲ ὁ Ἀρμενίων

ta iam annos spiritum coeli hauerat, a Sacauracis Scythis redux, ad imperium accessit, septemque annos regnavit. Tigranes Armeniorum rex, cui bellum intulit

Lu-

φυγόν, ἢ μετακίεσαν ἐπὶ Μύδον. κληθὲν δὲ ἔτος παρὰ Μήδοις διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτῆς δεξιμένης γῆς, ἐλάδης καὶ αἰγυκάδος ὕψους. Paucis interpositis ait, Parthyaecus a Parthis alios haud esse; λέγονται δὲ Πάρθοι, ἢ Πάρθιοι, καὶ Παρθυσῆς, καὶ Παρθυσῆα ἡ χώρα. quod yberius probat *Salmasius* ad Solinum pag. 1196. Et sane Παρθυσῆς saepissime nominantur vel a solo *Arriano* exped. Alexandr. M. pag. 179. 205. 207. 208. & seqq. itemque p. 352. edit. Blancard.

81. ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν) Si genuina lectio est, populus ille Scythiae non obiter audiendus, quod aut rara aut nulla plane apud alios offendamus eius vestigia. Nempe enim suo iam tempore *Plinius* VI. 17. scripserat de Scythiis: *multitudo populorum innumera, & paullo post: nec in alia parte maior antiorum inconstantia: credo propter innumeras vagasque gentes.* Rursus lib. IV. cap. 12. *Scytharum nomen usquequaque transit in Sarmatas atque Germanos. Nec aliis prisca illa duravit appellatio, quam qui extremi gentium harum ignoti prope ceteris mortalibus degunt.* Sin medica manu eget locus, facilis est Σακαυράκων mutatio in Σακῶν καὶ Ἀριάνων, qui notissimi olim e Scythiis, *Plinio* auctore VI. 17. celeberrimi eorum Sacae, Massagetae, Dabae, Essedones, Ariacae; vel vno forsitan nomine legi possit Χανρανῶν, qui inter Scythiae gentes locantur a *Ptolemaeo*. Verum haec omnia in medio relinquimus. In mentem venerunt, scribit illust. *Steinheilius*, Σακαυράνιοι, gens Scythica apud *Strabonem* LII. p. 593. qui potissimum cum his convenire videntur, nam ab hac gente Graecis Βακτριανὰν ademptam fuisse refert.

16. νίαν βασιλῆς, 83.) πρὸς ὃν
Λύκυλλος ἐπολέμησε, πῦρτις
ἐγδοήκοντα ἔτων ἐτελεύτα τῆ-
σιν. 84.) Ὑσπασίνης δὲ ὁ
Χάρα-

Lucullus, quinto & octogesimo
aetatis anno morbo sublatum est.
Spasinem, Characi & regionum
rubro mari adiacentium regem,
anno

83. πρὸς ὃν Λύκυλλος ἐπολέμησε) Fulse hoc bellum exponit *Plinarchus* in vita Luculli pag. 507. seqq. ut alios consulto taceam.

84. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος) Non ita, ut par erat, tractatum ab
interpretibus locum animaduertit *Menagius*, cui Χάραξ Πασίνης,
Susianae oppidum, commodum venerat in mentem. Ante quem
Gallorum doctissimum, turpe heic subesse vitium vidit *Pandus*
Leopardus emendationum VIII. 2. rescribens, Σπασίνης δὲ ὁ Χά-
ρακος, & conuertens, *Spasines* autem *Characis* & locorum circa *Ery-*
thram rex, sicut iterum mox pro, ὁ μὲν Ὑσπασίνην restituens
Σπασίνην. Recte uterque. Nam & Susianae oppidum est Χάραξ,
& qui nomen ei imposuit, Spasines rex fuit. *Plinius* VI. 27. *Cha-*
rax oppidum *Persici* finis -- conditum est primum ab *Alexandro*
magno, qui --- *Alexandriam* adpellari insserat --- postea *Antio-*
chus restituit quintus regum, & suo nomine adpellauit. Iterumque
insestatum, *Pasines*, *Sogdonaci* filius, rex finitimorum *Arabum*, op-
positis molibus, restituit, nomenque suum dedit. Qui rex *Spasines*
a quibusdam, *Pasines* a ceteris salutarum; in qua controuersia lau-
do iudicium *Cellarii* *Geograph. antiq.* III. 19. pag. 800. *Mibi*, in-
quientis, videtur utrumque, pro dialecti varietate probum esse, ut
prosthefis sit, sicut *μπαρὸς* & *σμπάρὸς*. Pro *Spasine* tamen stat *Illustr.*
Steinheilii, ita scribens: *Spasinae* *Characenorum* regis memoria sa-
tis nota est, cum & urbs *Spasina* χάραξ ab eo nomen tulerit, secun-
dum *Stephanum* pag. 679. meminit huius etiam *Isidorus* *Charac.*
mansio. *Parthic.* p. 2. Apud *Marcianum* *Heracl.* peripl. p. 17. cor-
rupte legitur χάραξ Πασίνης. *Plinius* etiam *hist. nat.* 6. 27. pag.
363. eodem errore *Pasinem* *Sogdonaci* filium hunc regem nominat,
postquam lectionem sequitur *Iosephus* *antiq. ind.* 20. 3. pag. 685. Σπα-
σίνης. Sic et *Iosephus* *antiq. ind.* 20. 3. pag. 685. Σπα-
σίνης.

- Χάρακος, καὶ 85.) τῶν κατ' ἐρυθρὰν τῶν βασιλέων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας, ἐτελεύτησε. Τήραος δὲ, ὁ μὲν Ὑπερασίην τρίτον βασιλεύσας, δύο καὶ ἐννήκοντα βιούσας, ἐτελεύτησε νόσῳ. 86.) Ἀρταβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραον ἑβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων, ἰβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυσίων, ἐξ ἡ ἐννήκοντα ἐτῶν ἐζηεν ἐτη. 87.) Μασσινισσᾶς δὲ, anno quinto & octogesimo morbus onere senectutis leuauit. Teraceus, qui a Spasine tertius regnō praefuit, cum per duos & nonaginta annos in vita commoratus fuisset, morbo interiit. Artabazus, qui septimus post Teraceum rex Characenorum exstitit, sexto & octogesimo anno reuersus a Parthis, imperauit: eiusque vitae spatium Mnascires Parthorum rex decē superauit annis. Masinissa Maurusiorum rex, vsura huius lucis per 17. annos

ἰν Χάρακος. Iam satis, opinor, patebit, Ὑπερασίης amplius minime admittendum.

85. τῶν κατ' ἐρυθρὰν τῶν βασιλέων 3. Etiam hinc constat, veram esse quam de mari rubro protulit primum & aperuit sententiam clar. *Rolandus* dissert. miscell. parte I. diff. 2. docens, non solum Arabicum sinum eo nomine designari, sed vastum quoque illud mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam aluit; sinum porro Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum.

86. Ἀρταβαζος -- ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν) Si hic Artabazus alius non est ab eo, cuius mentio in *Curtii* VI. 5. diutissime inter mortales vixit, quippe qui XCV. aetatis annum agens, tradidit se Alexandro M.

87. Μασσινισσᾶς -- ἐννήκοντα ἐτῶν) Scribitur hoc nomen proprium etiam *Μασσανισσᾶς* apud *Appianum* in Pun. saepissime, & *Μασσανισσῆς* apud *Suidam*. Inter eos, qui longi fuerunt aetatis homines, collocat eum *Plinius* VII. 48. hac de causa, quod sexaginta

δὲ, Μαυροσίαν βασιλεὺς, ἐπὶ-
κοντα ἑβόμην ἐτη, 88.) Ἀσαν-
δρος δὲ, 89.) ὁ ὑπὸ τῷ Θευ-
Σε-

annos nonaginta gaudisus est. Afan-
der a diuo Augusto, pro gentis
praefecto, rex Bospori renuntiatus,
nona-

ginta annis Imperio praefuerit. Per nonaginta annos mundi in-
colam, cum Nostro, facit *Appianus l. c. pag. 107. & Suidas*. Maio-
rem XC. annis, epitome *Liuiana lib. L. & Valerius Max. VIII. 13.*
haec notatu digna promens, *Siciliae restitit Hiero ad nonagesi-
mum annum pervenit. Masanissa Numidia rex hunc modum
excessit, regni spatium sexaginta annis emensus, vel ante omnes
homines robore senectae. admirabilis -- -- Veneris etiam usu ita
semper viguit, ut post sextum & octogesium annum filium gene-
ravit.*

88. Ἀσανδρος) Non poenitebit inspexisse *Spanhemium* de usu & praefect.
numism. diff. VIII. pag. 488.

89. ὑπὸ τῷ Θευ Σεβαστῷ) Augustus in Pergamenorum, Amphipo-
litarum & Sidoniorum numis vocatur Θεῷ, ostendente *Spanhe-
mio l. c. differt. III. pag. 142.* Noster infra in hoc ipso tractatu: ὁ
καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῷ Θεῷ. Iterum: Ἀπολόδω-
ρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεῷ Καίσαρος Σεβαστῷ διδάσκαλος γενέ-
μενος. Hadrianus ac Traianus Θεοὶ in veteri inscriptione apud
Sponium itiner. part. I. pag. 110. Idem, addito etiam Nerua, in
eiusdem *Miscellaneis* eruditae antiquitatis pag. 354. Θεῶν adpel-
latione veniunt. Θεὸς Οὐεσπασιανὸς ibidem pag. 353. Θεὸς Μάρ-
κος in *Luciani Pseudom. pag. 775.* Mithridatem, Phraaten,
Chosroen, Persarumque reges, Ptolemaeum quoque Philometo-
rorem, Antiochum IV. Demetrium I. Soterem, Demetrium II.
vulgo Nicatorem, Θεῷ nuncupatos fuisse probavit *Spanhemius*
d. I. diff. VII. pag. 419. cui adde *Vaillantium* in regibus Syriae.
Ac videtur epitheton istud ob fortia facta datum. De Iulio Cae-
sare *Diadormis Sic. lib. I. pag. 4.* ὁ διὰ τὰς πράξεις προσαγορευθεὶς
Θεός. etiam ob beneficentiam, aut causas non multum diffimi-
les.

Σεβαστῷ αὐτῷ ἱδνάρχῃ βασι-
λεὺς αἰναγορευθεὶς Βασίλειος,
περὶ ἐτη ὧν ἐνεγκοντα ἑπτα-
μαχῶν ἢ πεζομαχῶν ἰδένος
ἤτλων ἐφάνη. ὡς δὲ ἐώρα 90.)
τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβατίῳ
προσθιμένους, ἀποσφόμενος σι-
τίαν, ἐτελεύτησε, βίος ἐτη τρία,
& ἐνεγκοντα. Γένετος δὲ, ὡς
φησιν

nonagesimo anno proximus, e-
questri pedestrique pugna nulli
secundus fuit; vt autem vidit eos,
qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant, cibo ab-
stinens diem sum obiit, cum ad
tres & nonaginta annos vitam
prorogasset. Goaesus Isidori Cha-
raceni,

les. Exempla prostant in *Huetii Demonstr.* Euang. propositio-
ne 3, §. 18. pag. 53. & q. Quandoque *Ionis* nomen tributum ho-
minibus. Ἐργῆς δὲ τῶν Περσῶν ζεύς, dixerat Gorgias Leontinus,
quem digne ridet *Longinus περὶ ὕψους* scilicet. 3. pag. 8. Tamen ita
Oppianus, qui *Cyneg.* I. incunte, imperatorem Antoninum Septi-
mii Seueri F. vocat Ἀντωνίου τοῦ γλυκερῶν θάλας. Et reges antiqui
promiscue adpellati *Ionas*. Τὸς βασιλεῖς δ' ἀνέκαθε Διὸς ἐκάλεν
πάντες, ex *Tzerza* adducit *Natalis Comes Mythol.* II. 1, p. 79. & in
rationes inquirat. Quid vero de homine Christiane, quamuis
Romanae ecclesiae antistitem adorante, statuendum, qui Papam
suum *Ionis* nomine voluit ornare? Est is P. *Ioannes Weinkens*, qui
in *Nauurchia Seligenstadiana*, siue fundatione abbatae Seligen-
stadiensis, Francofurti 1714. edita, & sermone quidem vincto,
de Bonifacio IX. scribere haudquaquam dubitauit

----- *Latiae Bonifacius aulae*

Iupiter.

90. τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ) Amplectimur *Palmerii* versionem. Placet
nihilò secius adponere, quod *Aemilius* ad suum codicem nota-
uit: *Videntur intelligi milites. ὑπὸ cum dativo interdum sub di-
tione vel imperio esse. hic, qui sub conflictu, vel sub confligentibus,
vel inter eos continebantur.* Idemque statim ad *πρὸς τὸς ἐμὲν* haec
adpingit: addo, adicio, adiungo.

Φησιν 91.) Ἰσίδωρος δ χαρρα-
κηρὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτῆ ἡλικίας
92.) δ Μάνων τῆς αἰρωματο-
φόρου βασιλεύσας, πέντεκαίδεκα
καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτε-
λεύτησε νόσῳ. 93.) Βασιλέας
μὲν ἂν τοσάυτας ἰσορήκασι μα-
κροβίους οἱ πρὸ ἐμῶν.

raceni, (vt ipse hoc commemorat)
tempore, rex Omanorum, regio-
nem thuriferam inhabitantium,
quindecim supra centum annos
natus, morbo absumentus est. Atque
tot quidem reges longaeuos com-
memorauerunt, qui ante nostram
aetatem vixere.

18. X. Ἐπεὶ δὲ ἐ φιλόσοφοι,
καὶ

X. Posteaquam vero & Philo- 18.
sophi,

91. Ἰσίδωρος δ χαρρακηρὸς) Respice retro ad pag. 18.

92. Μάνων) Praeclare illustris *Superus*, quem in versione nostra so-
cuti sumus, restituit Graeca, & Latina dedit emendatiora, dum &
Ὁμάνων correxit, & integrum locum transtulit : *Goaefus vero*,
Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, *Omanorum*, qui regionem
thuriferam colunt, rex. Cettiora haec sunt prae iis, quae habet
Aemilius in notis MS. *Puto locum corruptum esse. Et fortasse gi-*
guendi casus nominis populum denotantis positus fuit a Luciano, Ἰὼν
Μάνων τῆς ἑσ. Namque Omanorum mentio passim exstat, non
item Manorum.

93. Βασιλέας) Attice, pro βασιλεῖς. Antiqui enim Attici accusa-
tius nominum in eis non contrahebant. *Moeris* Atticista pag.
23. ἰσπίας, βασιλέας, ἀλίας, μακρῆς, Ἀττικῆς. Et statim : ἰσπίας,
μακρῆς, Ἀττικῆς. βραχίως, Ἑλληνικῆς. Multa congeffit exem-
pla *Graecius* ad Nostri Soloeicistam pag. 753. seq. Adde *Ae-*
lianum hist. animal. XII. 41. pag. 738. ἐποσὴν αἰμφορίας δεχομένης
ἢ μεῖον ἔσι. Sic ἰσπίας in *Aristoph.* Nub. v. 120. 553. & γοτίας τι-
μῶν, in *Plutarchi* instit. puer. cap. 9. & βασιλέας ibid. cap. 2. nec
non supra apud Nostrium pag. 32. ἰπυτροπωσίτας πολλὰς
Μακεδόνων βασιλέας. Et sectione VIII. οἷς συνάψω ἐ τῶν λοιπῶν
βασιλέας. Sic etiam βασιλέας dixit *Herodianus* II. 4. p. 75. & III.
12. pag. 164.

94. αἱ

ἢ πάντες 94.) οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμίλειαν παρὰ ἑτοὶ ποιούμενοι ἑαυτῶν, οἱ μακρὸν γῆρας ἤλθον ἀναγράφωμεν ἐν ταῖς τῶν ἱσορμημένων, Ἐπρώτος γε φιλοσόφους, 95.) Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης, 96.) ἑτῶν γεγονὸς τεσσαράκοντα ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τριφῆς.

ἑτα-

sophi, & omnes qui ingenuis artibus exercitati fuerunt, adhibita sui cura ad multam senectutem processere, age, percenreamus etiam ex illis, quos historiarum monumenta seruarunt, & primo quidem loco philosophos. Democritus Abderita, cum quartum & centesimum ageret annum, inedia sibi

94. οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες) Noster exordio huius tractatus p. 7. ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι. Et περὶ ᾧδὴν ἔχον, in dial. Veneris & Cupidinis, & in *Αἰτιανῶ* de expedit, Alexand. M. I. 11. Alibi οἱ περὶ παιδείαν vel nude, vel cum addito participio ὄντες, διατρέβοιτες.

95. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης) Hic est ille Democritus, qui risu excipiebat omnia, & quem vicissim ridet Noster in vitar. auct. pag. 378. quem toties laudat *Aelianus* cum in varia hist. IV. 20. tum in praestanti de animalibus opere, lib. XII. capp. 16. 17. 18. 19. 20. eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens; qui insuper scrutatus res naturae omnes, sacris initiatus fuit Aegyptiacis ab Ostane in templo Memphitico, ut ex *Synopsi* arte magna, eiusque initio, liquet; qui seipsum oculis priuasse, & Hippocratis opera ab infania liberatus dicitur, quod tamen in fabularum censum & ab aliis relatum est, & non ita pridem a V. C. *Henmanno*, in *Actis* philosophorum, parte IV. pag. 670. seqq. Ceterum de hoc Democrito multa in *Laertio*, *Vossio* de hist. Gr. IV. 2. pag. 437. & *Borrichio* de Hermetis, Aegyptiorum & Chemicorum sapientia cap. 3. pag. 68. ff.

96. ἑτῶν γεγονὸς τεσσαράκοντα ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τριφῆς ἑτελεύτα) De mortis genere non consentiunt auctores, nec etiam de numero annorum vitae; qui paucos ei tribuunt, XC. numerant, Adi-

ἑτελεύτα, 97.) Ξενόφιλος δὲ ὁ
μουσικός, ὡς φησιν 98.) Ἀριστό-
ξενος, προχρὼν τῇ Πυθαγορείᾳ
φιλοσοφίᾳ, ὡς τὰ πέντε, ἢ
ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσεν.
99.) Σόλων δὲ, 100.) Ἐσθλῆς,
καὶ 1.) Πιττακός, οἱ τινες τῶν

fibi mortem conscivit. Xenophi-
lus Musicus, narrante Aristoxeno,
Philosophiae Pythagoricae addi-
ctus, quintum & centesimum an-
num supergressus, Athenis vixit.
Quin & Solon, & Thales, & Pitta-
cus, ex septem illis, quos voca-
runt

Menagium ad Laertii IX. 43. pag. 409. & viros doctos ad Lactan-
tii III. 19. Cum Lucianea narratione conueniunt, quae *Phlegon*
Trallianus scribit de Longaeuis cap. 1.

97. Ξενόφιλος κ. τ. λ.) Liquidus est *Valerii Max.* VIII. 13. locus. *Bien-*
nio minor (quam Gorgias Leontinus, qui ad CVII. peruenit annum)
Xenophilus Chalcidensis, Pythagoricus, sed felicitate non inferior; si-
quidem, ut ait Aristoxenus musicus, omnis humani incommodi ex-
pers, in summo perfectissimae splendore doctrinae extinctus est. Lu-
culenter etiam *Plinius* VII. 50. *Pro miraculo & id solitarium reperi-*
tur exemplum, Xenophilum musicum centum & quinque annis vixisse
sine ullo corporis incommodo. Mentio huius musici fit quoque ab
Aeliano de animal. I. II. pag. 87.

98. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus; de quo, ut alios taceam, viden-
dus est *Kittershusius* ad Malchi vitam Pythag. pag. 5.

99. Σόλων) *Menysii* consule libellum de Solone, vbi cap. 30. de longa
eius vita, cumulatis vndique veterum testimoniis, differit:

100. καὶ Ἐσθλῆς) Conspirat cum Luciani calculo *Synceus* in chron.
Verum *Apollodorus* anno LXXVIII. & *Soficrates* nonagesimo ad
plures eum abiisse volunt apud *Laertium* I. 38. qui γηραιὸν vocat.
Attigisse annum XCII. contendit *Stanleius* in Solone, cap. 12.

1. Πιττακός) Fide *Laertii* I. 79. vltra LXX. annos perduxit vitam.
Snidas LXXX. ei adscripsit,

- 2.) κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν
 19. ἔτη. 3.) Ζήνων δὲ, ἐτῆς σωικῆς
 φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἐπὶ τῷ καὶ
 ἐνέκηκτοτα. ὃν φασιν εἰσερχό-
 μενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 προσπταίναντα, ἀναφθίγγασ-
 θαι, τί με βοᾷς; ἢ ὑπο-
 στήσαντα οἴκαδε, ὥς ἀπαρτίζε-
 σθαι τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον.
 4.) Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
 μαθητὴς, καὶ διαδοχός, ἐν τῷ
 καὶ ἐνέκηκτοτα ἕτος γεγονώς
 19. 5.) Φῦμα ἔχεν ἐπὶ 16
 χιλίαι.

runt sapientes, singuli annis sae-
 culi tempus aequauerunt. Zeno
 autem, Stoicae Philosophiae prin-
 ceptis, octo & nonaginta annis cur-
 sum huius vitae perfecit. eum
 aiunt, cum in publicum proce-
 dere voluisset, pedemque impe-
 gisset, elata voce exclamasse, *quid
 me vocas?* ac mox domum reuer-
 sum, inedia vitam sibi ademisse.
 Cleanthes Zenonis discipulus &
 successor, cum aetatem ad nonum
 & nonagesimum annum proten-
 diffet,

2. τῶν κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubita-
 se videtur Noster. Et sane, nec quoad numerum, nec nomina,
 nec artes illorum & professiones, paria tradunt auctores, vid. *Phil.*
Carolus ad A. Gellium pag. 27, f. *Larraeus* in historia septem Grae-
 ciae sapientum, Gallice edita an. 1713. initio partis primae.
 3. Ζήνων δὲ π. τ. λ.) Mortem Zenonis Cittieli ad eundem plane mo-
 dum describit *Laertius* VII. 28. nec in computandis vitae annis
 recedit a Nostro, quamvis aliter Persaeum existimare, & pauciores
 numerare annos, indicet, quem proinde confutavit *Stanleius*.
 4. Κλεάνθης) Si *Laertius* VII. 176. audias, LXXX. annos in vi-
 ta vidit; sed a Luciani sententia stat *Valerius Max.* VIII. 7. qui ad
undecentesimum annum attenta cura erudientem auditores Clean-
them introducit.
 5. Φῦμα) Scholiastes Nostri exposuit *ψυδακίον*, ψόρα. Prius est
 apud *Swidam*, posterius apud *Phanorinum*. Videri di de hac voce
 & re simul *Celsus* V. 18. pag. 347. seq. *Iulius Pollux* IV. 190. *Dis-*
corius iatreo *Hippocr.* pag. 1378. seq.

χείλας. καὶ 6.) ἀποκαρτε-
ρῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ'
ἐταίρων τινῶν γραμματικῶν,
προσνεγκάμενος τροφήν, &
πράξας περὶ ὧν ἤξιον οἱ φίλοι,
δοσχοόμενος αὐτῷ τροφῆς, ἐξέ-
λιπε 7.) τὸν βίον. 8.) Εὐνο-
φάνης δὲ ὁ Δεξιπύ μὲν υἱός, Ἀρ-
χε-

diffet, tuberculum in labiis habuit.
Is, cum fame perire constituisset,
allatis a quibusdam amicis ei li-
teris, degustavit cibum, atque ea
quae familiares petierant, execu-
tus est; vbi vero cibum denuo
capere recusavit, ad plures abiit.
Xenophanes Dexini filius, Arche-

lai

6. Δοσκαρτερῶν) Hoc est, αὐτὸν λιμῷ ἢ ἀγχόνῃ ἐξάγων, ut vult
Scholiastes ad hunc locum, & Suidas in Ἀποκαρτερήσαντα. Verum
quod de laqueo dixit uterque, in dubium vocatur merito ab
Henr. Stephano thesauri tomo II. col. 1598. Exstabat titulo ἀπο-
καρτερῶντος olim Philemonis comoedia, ut ex eius fragmentis pag.
292. patebit. Vtitur & Polyaeus VIII. 32. p. 769. Ποσειδάτω μὲν
πρῶτον ἀποκαρτερῶν ἐπειράτο. Vertente Iusto Vulteio: Portia
primū quidem inedia vitam finire conabatur. Eodem sensu est
apud Dionem p. 440. διέφθικεν αὐτὴν Δοσκαρτερήσασα.

7. ἐξέλιπε τὸν βίον) Plene & integre, uti supra p. 33. de Attalo: δύο &
ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. & infra de Isocrate: & ἐπειρῶν
ὡς δουλεύει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Alciphron lib. III. ep. 28.
κίρκια βρόχῳ τὸν βίον ἐλιπῶν. Nonnunquam ὁ βίος venustate
aliqua reticetur. Dionysius Halic. lib. IV. p. 238. ἔταν ἐλπίσιν οἱ
λαβόντες (τὴν ἀρχήν.) Arrianns exped. Alex. Magni VI. 25. διέβη
ἀποθανεῖν αὐτὸς ἢ ὑπὸ καμᾶτι ἐλπιόντας. Zosimus I. 70. ὁ δὲ,
πράξας & μετὰ τὴν πληγὴν εἰς τινὰς τῶν συνόντων αὐτῷ τὰ αἰχμῶς,
μόλις ἐξέλιπε.

8. Εὐνοφάνης) Diligentia Menagii ad Laertium IX. 18. nili nobis
fecit reliquum. Non vnum & nonaginta annos, sed centum am-
plius vixisse, quorundam auctoritate nixus, arbitratur celeberrimus
Fabricius biblioth. Gr. II. 23. p. 757. qui tamen in notis ad Sex-
tum Empiricum adu. Grammar. I. 12. p. 270. nonaginta amplius
annos ex mente Laertij & Luciani eidem attribuit,

χίλων δὲ τῷ φυσικῷ μαθητῇ,
 ἐβίωσεν ἑπτὰ ἔτη, καὶ ἐνενήκοντα.
 9.) Πενοκράτης δὲ Πλάτωνος
 μαθητῇ γενόμενος, τέσσαρας
 καὶ ὀγδοήκοντα. 10.) Καρνεά-
 δης δὲ, ὁ τῆς νωτίστας ἀκαδη-
 μαίας ἀρχηγός, ἑπτὰ πνύτε, καὶ
 ὀγδοήκοντα. 11.) Χρύσιππος,
 ὃς καὶ ὀγδοήκοντα. 12.) Διογέ-
 νης δὲ ὁ Σελευκῆος δὸς Τί-
 γριος, ζωὴν φιλόσοφος, ἐκτὼ
 καὶ ὀγδοήκοντα. 13.) Ποσειδώνιος

νιϞ

lai physici discipulus, viuendi mo-
 dum fecit anno primo & nonage-
 simo. Xenocrates ex schola Pla-
 tonis, quatuor & octoginta viuen-
 do absoluit. Carneades, recentio-
 ris Academiae antistes, quinque &
 octoginta vixit; Chrysippus vnum
 supra octoginta; Diogenes Se-
 leuciensis trans Tigrim, stoicus phi-
 losophus, duodenonaginta: Posi-
 donius Apameensis ex Syria, sed
 lege

9. Πενοκράτης δὲ -- τέσσαρας καὶ ὀγδοήκοντα) Immo tres supra cen-
 tum annos viuendo exegit, secundum *Menysium* de Archont. A-
 then. IV. 12.

10. Καρνεάδης -- ἑπτὰ πνύτε & ὀγδοήκοντα) Ita & *Laertius*. Augetur
 numerus a *Valerio Max.* l. d. *Carneades laboriosus & diuturnus*
sapientiae miles; siquidem nonaginta expletis annis, idem illi vi-
uendi ac philosophandi finis fuit.

11. Χρύσιππος -- ὃς καὶ ὀγδοήκοντα) *Laertius, Suidas & Stanloius LXXIII.*
 annos exprimunt, ac *Valerius* a Nostro haud recedit: *Citiores,*
 inquit, aetatis metas, sed non parui tamen spatii *Chrysippi* *vinaci-*
tas flexit; nam octogesimo anno coepit, vnde quadragesimum la-
γικῶν exactissimae subtilitatis volumen reliquit.

12. Διογένης δὲ ὁ Σελευκῆος δὸς Τίγριος) Quo de praestantissimi Grae-
 ciae duumviri, *Menagini* ad *Diogenis* VI. 81. *Fabricius* *Biblioth.*
Gr. III. 15. p. 402. f. De memorabili eius senectā nihil asseruatum
 est in antiquis, qui ad nos peruenerunt, auctoribus.

13. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμῆος τῆς Συρίας) Consulendos de *Posidonio*,
 patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rho-
 di & philosophiam professus est Stoicam, & rem publicam rexit,
 magno numero indicabit *Fabricius* d. l. pag. 409.

20. δ' Ἀπαμεύς τῆς Συρίας, νόμος δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφος τε αἶμα, καὶ ἱστορίων συγγραφεύς, τέσσαρα ἔβυδοῦκοντα. 14.) Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ἑβδομήκοντα. 15.)
21. Πλάτων δὲ ὁ ἰσρωτάτος, ἐν ἧ βυδοῦκοντα. 16.) Ἀθηνόδορος, Σάνδανος, Ταρσεύς, σωὶνδς ἡ δὲ καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεῷ, ὃς ὁ ἡ Ταρσεῖαν πόλιν καὶ Φέρων ἐκ-φίσθη, δύο καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη βίος, ἐτελεύτησεν, ἐν τῇ πατρί-δι. ἔ τιμαῖς ὁ Ταρσεῖαν δῆμος τιμᾷ
- lege Rhodius, simulque Philo-
phus & Historicus, octoginta qua-
tuor. Critolaus Peripateticus, ultra
duos & octoginta. Diuinissimus 21.
Plato vnum & octoginta, Atheno-
dorus Sandonis filius Tarsensis, &
stoicus, idemque diui Augusti Im-
peratoris praeceptor, ad cuius pre-
ces Tarsensium ciuitas vectigali-
bus leuata est, duobus & octo-
ginta annis vitae curriculum e-
mensus, in patria fato functus est;
cui Tarsensis populus non aliter ac
heroi anniuersarios honores ha-
bet.

14. Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς) Mixto te ad eundem illum virum
magnum, qui lib. III. 11. pag. 294. vna cum Perizonio ad Aelia-
num III. 17. pag. 210. de igniore Critolao Phaselite agunt.

21. Πλάτων.. ἐν ἧ βυδοῦκοντα) Tot anni dantur Platoni ex plero-
rumque sententia, quanquam nonnulli plures adsignent. Vnicus
Menagius ad Laertii III. 3. omnium instar videndus.

16. Ἀθηνόδορος, Σάνδανος, Ταρσεύς, σωὶνδς, ὃς καὶ, &c.) Cuncta apud
Strabonem lib. XIV. pag. 641. ὁ δὲ τῷ Σάνδανος -- Καίσαρος καθε-
γύσατο, καὶ τιμᾷ ἔτυχεν μεγάλῃς, κατιὼν τε εἰς τὴν πατρίδα ἡδὴ
γεραιὸς, κατέλυσε τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, κακῶς φερόμενην ὑπὸ τοῖς
ἄλλων καὶ Βοήθῃ, κακῶ μὲν ποιητῷ, κακῶ δὲ πολίτῃ, & quae ibi ad-
nectuntur plura. Noster paullo post, ubi de Apollodoro Perga-
meno rhetore loquitur, hunc Athenodorum annos LXXX. na-
tum fuisse, denuo inculcat.

αὐτῷ κατ' ἔτος ἑκατὸν ὅσπον-
 μει ὡς ἡμεῖς. 17.) Νέστωρ δὲ
 ζωὴς ὅσπ' Ταρεῦ, διδάσκαλος
 Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο ἑ-
 κενήκοντα. 18.) Εὐνοφῶν δὲ
 ὁ Γρύλλας, ὑπὲρ τὰ ἑκηνήκοντα
 22. ἔβρισεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλο-
 σόφου οἱ ἑταῖροι.

XI. Συγγραφέντων δὲ, 19.)
 Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν οἰκονο-
 μῶν.

bet. Nestor, Stoicus Tarsensis,
 Caesaris Tiberii praeceptor, per
 duos & nonaginta annos mansit in
 vita. Xenophonti, Grylli filio, vi-
 tra nonaginta annos vivere datum
 fuit. Habes philosophorum ce-
 leberrimos.

XI. Ex historicis vero Ctesibi-
 us diutissime actae vitae cente-
 simo

17. Νέστωρ δὲ ζωὴς ὅσπ' Ταρεῦ) Cuius dicto loco meminit
 Strabo.

18. Εὐνοφῶν) Nostrium sequitur, quoad aetatis annos, *Stanleius* ac
Fabricius biblioth. Gr. ill. 4. pag. 71. A *Diodoro Sic. lib. XV. p. 497,*
ἐκατηνέτης vocatur.

19. Κτησίβιος κ.τ.λ.) Nemo omnium ex longaeuitate a Nostro recen-
 setis, si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis conse-
 crata saecula pertinentes, demas, vivendo Ctesibium superavit, qui
 ultra CXX. annos superstes in orbe fuit. Estque is terminus
 vitae longissimus. *Pollio* in vita *Disi Claudii* post initium: *De-*
ditissimi Mathematicorum centum & viginti annos homini ad vi-
uendum datos indicant, neque amplius cuiquam iactitant esse con-
cessum, etiam illud addentes, Moysen solum Dei, (ut Iudaeorum libri
loquuntur) familiarem, CXXV. annos vixisse: qui cum quaereretur,
quod iuuenis incertires, responsum ei ab incerto ferunt numine, ne-
minem plus esse visiturum. Quo spectant illa Lactantii diuini.
instit. II. 12. in fine: Auctores idonei tradunt, ad CXX. annos per-
veniri solere. Adiunge Sernium ad Aen. IV. 653. Ansonium in
Gripho, & in idyllio de aetatibus animalium, item Solonis &
Mimnermi versus apud Lactantium I. 60. At vero haec felicitas
non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos. Diserte

τεσσαρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ
ἔτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος
ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. 20.) Ἰε-
ρώνυμος δὲ, ἐν πολέμοις γενό-
μενος, καὶ πολλὰς καμάρτας
ὑπομένοντας καὶ τραύματα, ἐξη-
σεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ
τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἰστορίῶν λέ-
γει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα,
ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συν-
εταῖς, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητη-
σίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν
πρὸς

fimo vigesimo quarto anno finem
imposuit, interque deambulan-
dum animam efflauit, memoran-
te in Chronicis Apollodoro. Hie-
ronymus, qui in bello versatus
multos labores ac vulnera susti-
nuit, ad quartum & centesimum
vixit annum, quod Agatharchi-
des historiae Asiaticae libro nono
docet, miraturque hominem, cu-
ius ad extremum vsque aetatis
tempus cupide auditi fuerint ser-
mones, cuius etiam sensus omnes
pristinum in senecta robur, vna
cum

*Phlegon Trallianus cap. 2. de Longueuis: Κτησίβιος ὁ ἰστοριογράφος,
ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἔτελευτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς
χρονικοῖς διδήλωκεν. Ad quae Menysius sic commentatur. Vter-
que ecce Apollodorum auctorem laudat, ergo mendacium in aliovento.
Ad Phlegontem quidem nostrum lemma capituli inuenitur: οἱ ἀπὸ ἑκα-
τὸν τεσσαρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα συγγραφεύμενοι. itaque sine
vbo dubio corrigendus Lucianus scribendumque: ἑκατὸν τεσσαρων
ἐτῶν. De Apollodori χρονικῶν libris euolue Fabricii biblioth. Gr.
III. 27, pag. 668.*

20. Ἰερώνυμος.) Recurre ad sectionem IX p. 30. Nunc Phlegontem ad-
dimus i. e. ita scribentem: Ἰερώνυμος δὲ συγγραφεὺς πολλὰς μὲν χρό-
νους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις
περιπεσὼν ἔτελεύτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχ-
χίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἰστορίῶν, de quo Agatharchidis
opere, videnda bibliotheca Gr. Fabricii I. I. 8. pag. 207, seq.

πρὸς ὕψους ἑλπίη. 21.) Ἑλ-
λαίνικος ὁ Λεσβίος, ὁ γδοήκοντα
καὶ πέντε, καὶ 22.) Φερεκύδης ὁ
Σύρος, ἑμείλιος ὁ γδοήκοντα καὶ
πέντε, 23.) Τιμαίος ὁ ταυρο-
με-

cum bona valetudine conserua-
rint. Hellanicus Lesbicus octogin-
ta quinque annos a tergo ordina-
uit, ac totidem Pherecydes Syrus;
Timaeus Tauromenites sex &
nona-

21. Ἑλλάνικος ὁ Λεσβίος) Ab *Agathemere* Geogr. lib. I. pag. 2. αὐτὸς πο-
λίτῃς vocatur; & talem fuisse, conicimus ex innumeris eius scrip-
tis, quae vbiuis laudantur, ac de quibus fusc exponit *Vossius* de hi-
stor. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in Tatiani ora-
tionem ad Graecos pag. 5.

22. Φερεκύδης ὁ Σύρος) Atqui Pherecydes Syrius inter gentiles theo-
logus fuit, ac multo antiquior altero Pherecyde Atheniensi histo-
rico, qui alias etiam *Lerius* dicitur, commonstrante *Vossio* IV. 4.
(contra *Snidam*, qui Pherecydem Atheniensem distinxit a *Lerio*,
quod video etiam a *Menysio* factum in notis ad Hesychium il-
lustrem pag. 212. & ad Helladii Besantini Chrestomathiam col.
969. seq.) in sineque capitis hanc de loco praesenti coniecturam
adferente: *Mirari autem subis, Lucianum, libello de Macrobis,*
(ubi distincte primum de longaevis philosophis, exinde de historicis
longaevis tractat) *Pherecydem Syrum inter historicos referre. Sa-*
pe Pherecydem historicum veteres quidem, nunc Lerium, nunc A-
theniensem, vocant; sed Syrum, vel Syrum, nemo. Quare si lo-
quitur de Syrio, inter historicos, (desse videtur non) erat numeran-
das: Sin de historico agis, Syrus nominari non potuit. An dicemus,
Syrum origine fuisse, sed habuisse in Lero atque Athenis? Sane hoc
si est, nihil mirum, si conterraneum suae genti vindicat Syrus ipse
Lucianus. Quod si vera est Vossiana de Pherecyde Lero & A-
theniensi, tanquam eodem homine, opinio, in qua & Salmasius fuit
ad Solinum pag. 846. tunc pro Σύρος vel Σύρος, (nam utrumque
occurrit) in textu nostro legi posset Ἀδύος.

23. Τιμαίος ὁ ταυρομενίτης) Jam supra considerauimus hunc histo-
ricum, sectione IX. p. 28.

μονήτης, ἔξ καὶ ἐνενήκοντα. 24.)
 Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασσάνδρεως,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐτη λέγεται
 (βιβλικῶς. τὴν ἰσορίαν δὲ,
 τέταρτον ὁ δοδονικός ἐτος γε-
 γονῆς, ἥξατο συγγράφειν, οἷς
 αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγμα-
 τείας λέγει 25.) Πολύβιος δὲ
 ὁ Λυκόρται, Μεγαλοπολίτης,
 ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ὧν
 κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νόση-
 σαι, ἀπέθανε ἐτῶν δύο, καὶ
 δοδονικός. 26.) Τυφικράτης δὲ
 ὁ Ἀμισηνός συγγραφεὺς, διὰ
 πολλῶν μαθημάτων γεγόμε-
 νος, ἐτη δύο, καὶ ἐνενήκοντα,

XII.

nonaginta. Aristobulus Cassan-
 dreus post nonagesimum annum
 decessisse traditur: is quarto &
 octogesimo aetatis anno histo-
 riam orsus est, quemadmodum
 ipse in operis sui vestibulo fate-
 tur. Polybius Lycortae filius,
 Megalopolitanus, rure rediens ex
 equo delapsus est, atque morbo
 inde contracto, anno octogesimo
 secundo vitae lumina liquit. Hy-
 psicrates Amisenus historicus,
 multarumque disciplinarum peri-
 tia inclutus, per duos & nonagin-
 ta annos inter viuos numeratus
 fuit.

XII.

24. Ἀριστόβουλος ὁ Κασσάνδρεως) Omnino scribendum *Cassandreu*,
 quamvis vulgata lectio Aldinam quoque editionem occupavit. De
 Aristobulo illo vide *Vossius* I. 10, p. 54. 55. & *Fabricius* bibl. Gr.
 III. 8. p. 210.

25. Πολύβιος) *Vossius* prae aliis adeundus I. 19. ubi, quod de Polybii
 aetate Noster attulit, confirmatur,

26. Τυφικράτης ὁ Ἀμισηνός) Cuius historici memoriam vel soli de-
 bemus Luciano. Neque is cum Hypsicrate Phoenicio historico
 confundendus. Recte illos discrevit *Vossius*; secus vero *Bechar-*
ius Chanaane II. 17, p. 862, qui ut unum efficeret, ex duobus, in
 Nostro vice Ἀμισηνός legendum putavit Ἀμισηνός.

27.

23. XII. Ἐν τούτοις δὲ, 27.) Γοργίας, ὃν ἱστέ σοφιστὴν καλεῖσιν, 28.) ἐπὶ ἐκατὸν ἐκτώ. Ἰσοφῆς δὲ Σοπαρόμανος, ἐτελεύτησεν, ὃν φασιν ἐρωτῆθῆναι τὴν αἰτίαν ἑ μακρῇ γήρας, ἢ ὕγιον ἐν πασαι ταῖς αἰσθήσεσιν, ἢ πῶν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπαρονοχθεῖν ταῖς ἄλλαις ἐνέχλαις. 29.)

XII. Iam ex Rhetorum ordine Gorgias, quem Sophistam nonnulli adpellant, vitam posuit anno aetatis octauo & centesimo, & quidem eibis vltro se abstinens. Hic interrogatus, qua ex causa adeo grandis esset, nec viribus languescens senectuti succumberet, respondisse dicitur: quod nunquam aliorum conuiujs sese immiscuerit.

27. Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν) Philostratus in vitis Sophistarum l. 19. Σαυλίας Γοργίαν ἐν Λεοντίοις ἤνεγκεν, εἰς ὃν ἀναφέρειν ἡγήμαθα, ὡς περ εἰς πατέρας, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην.

28. ἐπὶ ἐκατὸν ἐκτώ) Ab Aeliano variae hist. ll. 35. γεγενηκὼς ὃ μάλα vocatur; silicernius adpellat Fulgentius in expositione sermonum antiquorum pag. 171. Silicernios dici voluerunt senes iam incuruos, quasi iam sepulcrorum suorum silices cernentes. Unde Cincias Alimetus historia de Gorgia Laentino scribit, dicens: qui dum iam silicernius finem sui temporis expectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insultavit. Inter senes collocatur a Tullio, cuius locum vel ideo adscribemus, quod multos longaeuorum, in hoc libello tactos, strictim exponat. Est ille in Catone maiore, pag. 156. edir, Elseuir. Num igitur hunc (Sophoclem) num Homerum, num Hesiodum, num Simonidem, num Stesichorum, num, quos ante dixi, Isocratem, Gorgiam, num philosophorum principes, Pythagoram, Democritum, num Platonem, num Xenocratem, num postea Zenonem, Cleanthem, aut eum, quem vos etiam Romae vidistis, Diogenem Stoicum, coegit in suis studiis obmutescere senectus? Ut propius Gorgiae cognoscamus aetatem, CV, annos ei adsignat Pansanias Eliac, poster. cap. 17. in fine, CVII, autem Cicero l. c. p. 152. & Plerius

29.) Ἰσοκράτης ἐνεγκοντα ἔξ
ἔξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυ-
ρικὸν ἔγραψε λόγον. 30.)
περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ὧσπιδόντα ἐκα-
τὸν, γεγονώς, ὡς ἤσθαιτο Ἀθη-
ναίως ὑπὸ Φιλίππου 31.) ἐν τῇ
περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικη-
μένους, ποτνιόμενος, τὸν Εὐριπί-
δου

miscuerit. Isocrates sexto & nona-
gesimo anno librum panegyri-
cum scripsit, nonagesimum vero
nonum auspicatus, simul ac Athe-
nienses a Philippo in praelio Chae-
ronensi superatos cognouit, Euri-
pidis versiculum non fine animi
do-

Ierius Maximus lib. VIII. cap. 13. centum & octo Censorinus cap. IV. Plinius VII. 48. Philostratus p. 494. nouem supra centum, Suidas in voce Γοργίας, & Quintilianus instit. III. 1.

29. Ἰσοκράτης δὲ ἐνεγκοντα καὶ ἔξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε
λόγον) Cui orationi expoliendae decem, vel, ut alii volunt, XV.
annos impendit. Adi Photium codice CCLX. p. 793. Longinum
p. 12. Vossium de imit. Poet. p. 96. Perizonium ad Aeliani XIII. 1.

30. περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ὧσπιδόντα ἐκατὸν γεγονώς -- ἔξελπε τὸν βίον) Vitae
XC. annos hunc vixisse nequidem dubitandum. Quum enim no-
nagesimum ageret annum, interrogatus, ut viueret? dixisse fertur,
veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum ex-
tremum, referente Seobaco serm. CXIV. fol. 508. Annos XCVIII.
quin etiam, ex aliorum placitis, centum, ei adscribit Plutarchus in
vita decem oratorum p. 837. Iunge Philostratum vit. Sophist. I. 17.
p. 506. ἀπὸ θανέ -- ἀμφὶ τὰ ἐκατὸν ἔτη, & Tullium dicto libro p.
152. Qui (Isocrates) cum librum, qui Panathenaeus inscribitur,
quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium
postea. Octauum & nonagesimum impleuisse annum Quinti-
lianus l. d. scriptum reliquit. Solus Suidas CVI. annos ei tri-
buit, quem cum secutus fuisset Daniel Nesselius, censuram experiri
debeuit Cl. Reimannus in dissert. praeliminari ad commentarios
Lambecii contractos p. 97.

31. ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ) Philostratus dicto loco: μετὰ τὰ
κατὰ Χαιρώνειαν ἐτελεύτα, μὴ καρτηρήσας τὴν ἀνίκησιν τῇ Ἀθηναίων
πταίσματι.

δεινὸν σίχρον προσνήγκωτο, εἰς
ἐαυτὸν ἀναφύων,

32.) Σιδωνίῳ ποτ' ἄστυ Κάδ-
μος ἐκλιπών,

ἢ ἐκπύων ὡς δαλύνει ἡ
Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον. 33.)
Ἀπολλόδορος δὲ ὁ Περγαμε-
νὸς ῥήτωρ, θεῷ Καίσαρος Σε-
βαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος,
ἢ σὺν Ἀθηνόδωρῳ τῷ Ταρσῶ
φιλοσόφῳ παιδῶσας αὐτὸν,
ἔχων ταυτὰ τῷ Ἀθηνόδωρῳ,
ἐτη ἑγδοήκοντα δύο. 34.) Πο-
τάμων. δὲ, ἢ ἀδοξος ῥήτωρ, ἐτη
ἑπτήκοντα.

XIII.

dolore pronunciatum ad se ipsum
accommodauit:

*Cadmus deseruit quondam tua moenia
Sidon,*

addito, fore, vt seruitutem Graecia
sentiret, discessit a vita. Apollodo-
rus, rhetor Pergamenus, diui Cae-
saris Augusti, quem vna cum Athe-
nodoro, Tarsensi philosopho eru-
diuit, praeceptor, eandem, quàm
Athenodorus, attigit aetatem, an-
nos nimirum octoginta duos. Po-
tamon, rhetori haud incelebri,
anno nonagesimo vitam fors ade-
mit,

XIII.

32. Σιδωνίῳ ποτ' ἄστυ &c.) Legitur σίχρος ille Euripideus in
fragmentis fabulae, cui nomen Phrixus pag. 503, edit. Barnet. Ad-
dantur eiusdem Bacchae v. 170, seq.

Τίς ἐν πύλαις Κάδμου ἠπάλει δόμον

Ἀγχιμαχὸς παῖδ', ὅς πόλιν Σιδωνίαν

Λιπὼν --- --- ---

33. Ἀπολλόδορος ὁ Περγαμενὸς ῥήτωρ) Vide, si libet, quae adfert
Cl. Fabricius biblioth. Gr. III. 27. p. 670.

34. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείῳ ῥήτορος. Suidam euo-
ue, & Hesychium Milesium, & Senecam Sualor, 2 pag. 656. qui
παρὰ τοῖς ποταμῶν declamatores adpellat. Caue misceas illum cum
Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Actis Philosopho-
rum Heumannianis parte 2. pag. 330. ff. & parte 5. pag. 848. seqq.

H

35. 24

24. XIII. 35.) Σοφοκλῆς, ὁ τρα-
γῳδοποιὸς, ῥᾶγα σαφυλῆς 36.)
καταπίων, ἀπεπνίγη, 37.)
πέντε καὶ ἐννῆκοντα ἡσας
ἔτη. 38.) ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱῷ ἐπὶ τέλει τῷ βίῃ πα-
ρανοῖαι κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικασταῖς Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολων-
ῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τῷ δρᾶ-
ματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει.

XIII. Sophocles tragicus vates
hausto vuae acino suffocatus est,
vitaeque suae terminos quinto &
nonagesimo anno clausit. Hic a
filio Iophante sub ipsum transi-
tum ad mortem desipientiae po-
stulatus, recitavit iudicibus Oedi-
pum Coloneum, atque tam sanae
mentis se esse hac fabula declara-
uit, ut iudices ipsum ultra quam
dici

35. Σοφοκλῆς ---- ῥᾶγα σαφυλῆς) *Anthologia* III, 25. pag. 396.

Ἐσβεσθῆς γηραιὸς Σοφῖκλες, ἄνδρος αἰοιδῶν,

Οἶνω πόν Βάχχῃ βότρυν ἐρεπτόμενός.

Alii aliter narrant, & mortis causam aiunt fuisse nimium gau-
dium ob victoriam Tragicam.

36. καταπίων) *Deglutiens*. Vide de hoc significato V.C. *Berglerum*
ad Alciphronis epistolas pag. 86.

37. πέντε καὶ ἐννῆκοντα ἡσας ἔτη) Tam diu enim Sophoclem inter
vigos numeratum fuisse, ostendit *Tan. Faber* in vitis poetarum
Graecorum τόμο X. thesauri Gronouiani col. 775.

38. ἔτος ὑπὸ Ἰοφῶντος) *Cicero* de Senectute pag. 155. ³² *Sophocles ad
summam senectutem tragœdίας fecit. qui propter studium cum rebus
familiaribus negligere videretur, a filiis in iudicium vocatus est. --
tum senex dicitur eam fabulam, quam in manibus habebat, & pro-
xime scripserat, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quacessissetque,
num illud carmen desipientis videretur? quo recitato, sententia iu-
dicum est liberatus. Addantur Valerius Max. VIII. 7. Camerarius
prolegom. ad Sophocl. p. 16. & in commentar. ad eundem Oe-
dipum Colon. p. 352.*

ὡς τὴν δικαστὴν, τὸν μὲν 39)
 ὑπερθαυμάσαι, καταψηφίσασ-
 θαι δὲ τὸν αὐτὸν μανίαν. 40)
 25. Κρατῖνος δὲ, ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
 τῆς, ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐννῆκοντα
 ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέ-
 λει τῷ βίῳ διδάξας τὴν Πυτι-
 νην, καὶ νικήσας, μετ' ἐπαυ-
 ρελεύσατο. καὶ 41.) Φιλήμων
 δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρα-
 τίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐννῆκοντα ἔτη
 βίης,

dici potest admirati, filium, vt
 pote male sanum, condemnarint.
 Cratinus, poeta comicus, diem vi-
 dit supremum septimo & nonage-
 simo aetatis anno, circa exitum
 vitae cum recitasset fabulam
 Pytinen, eaque victor euasisset,
 non multo post vitam edidit. Pa-
 riter Philemon Comicus, aequae vt
 Cratinus, septem & nonaginta an-
 nos

39. ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamēn
 sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Vtitur eo
 Noster in Zeuxide pag. 579. τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην. &
 verae hist. lib. I. pag. 660. ὃ δ' ὑπερθαυμάσαι, & αὐτὸς ἐν μίσει τὰ
 καθ' αὐτὸν διαλέγει. in apologia pro imaginibus p. 25. ὅπως ὑπερ-
 θαυμάσαι, & ζηλωτὸν ὁμοφανῆσιν ἐπαυόμενον. Polyaeus VIII.
 l. p. 708. ὡς δὲ Περσῖναι τὴν ἀρετὴν ὑπερθαύμαζι. Achilles Tatius
 lib. VIII. p. 502. αὐτὸ δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν ἐτραγῳδῆσεν ἤδη --- ὑπερ-
 θαυμάσαι. Heliodorus VII. 15. p. 931. τῷ κάλλει ὑπερθαύμαζι.

40. Κρατῖνος) Inspice Menfis biblioth. Atticam libro II. col. 1471.
 seq.

41. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV. vel secundum alios CI. auctor
 Suidas est, qui & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo
 iacentem fuisse repperit scribit. Posterius confirmatur ab Ar-
 riano florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. Commendat
 ille animam edicta obtriguerat, iacebatque incumbens coram, similis cogi-
 tanti, adhuc manus volumini simplex, adhuc ei recto libro impres-

βίῃ, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνῃς ἡμεῶν. 42.) θρασυάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατέσθιοντα, ἄρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ ἑσθίου γέλωτι εἰπὼν προσδῶναι πῶ ὄνω αἰκράτε ροφεῖν, Σοπ- πηνίγεις ὑπὸ τῷ γέλωτος, ἀπέ- θανε. 43.) Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐπὶ νήκοντα, ἑξατά ἐτη λέγεται βιώσας. 44.) Ἀνα- κρέων

nos natus, in lectulo quiescens de- cumbebat. Qui ut conspexit asinum praeparatas sibi ficus de- glutientem, in cachinnos effusus est, arcessitoque famulo, & maiori ac largiori cum risu asino me- rum sorbendum dari iusso, suffo- catus risu, interiit. Epicharmus etiam, poeta Comicus, ad septem & nonaginta annos vitam perdu- xisse dicitur. Anacreon lyricus 26. vates

sum; sed enim iam animae vacuus, libri oblitus, & auditorii se- curus. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plutar- chus tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.

42. θρασυάμενος δὲ ὄνον) Valerius Max. IX. 12. Philemonem autem vis risus immoderati abstulit: paratas ei ficus atque in conspectu positas, a fello consumente, percipit, ut illum abigeret, inclamavit, qui cum iam comestis omnibus superuenisset, quoniam, inquit, tam tar- dus fuisti, da nunc merum a fello. Ac protinus urbanitatem dicti crebro anhelitu cachinnorum profectus, senile guttur salebris spiri- tus praegravavit.

43. Ἐπίχαρμος) Aeliano var. hist. II. 34. πάντῃ σφιδρα προσβύτης au- dit. Laertius VIII. 78. annos XC: ei tribuit comedias illius perden- set Menysius ad Helladii Chrestomath. col. 973. seqq.

44. Ἀνακρέων) Veterum aequae ac recentiorum testimonia, de nume- ro annorum morteque Anacreontis, congestit praestantissimus Iosua Barnes in eius vita §. XL.

πρίων δὲ ὁ τῶν 45.) μελῶν ποιητής, ἔζηεν ἔτη πέντε καὶ ἑξήκοντα. καὶ 46.) Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιός, ταύτα 47.) Συμμωνίδης δὲ ὁ Κῆιος, ὑπὲρ τὰ ἑνὲς ἑκατοντα.

27. XIV. Γραμματικῶν δὲ ;
48.) Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀ-
γλαῦ

vates quinque & octoginta vixit annos, sicuti & Stesichorus lyricus; at Simonides Ceius ultra novagesimum progressus est.

XIV. Denique ex Grammaticorum classe Eratosthenes Cyrenaeus

45. ὁ τῶν μελῶν ποιητής) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant lyricum carmen, ut in *Artiano* de exped. Alex. M. lib. I. cap. 12. ὅτ' ἐν καταλογαδῇ, ὅτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, αἰὶν' ἐδὲ ἐν μέλει ᾄθη Ἀλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* initio orationis εἰς βασιλείαν, in catalogo *Vffenbachiano* parte 2. col. 631. & ibidem col. 633. μέλος Τύριον, carmen est Anacreonticum, siue lyricum. De Anacreonte *Julianus* Misopog. ipso exordio : Ἀνακρίοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν lyricῶν μελῶν nuncupat *Plutarchus* vita Lycurgi p. 41. Vnde μελοποιός Lyricus, quomodo supra Noīter sect. IX. p. 26. ipsam Anacreontem & statim adpellat Stesichorum, quem alii λυραῖον vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu CL. *Perizonius* ad Aelianū IV. 26. p. 452.

46. Στησίχορος) V. dendi de eo commentatores ad Longinum sect. 13. *Mossius* ad Hesych. Milet. p. 193. seq. *Vossius* de poëris Graecis.

47. Συμμωνίδης δὲ ὁ Κῆιος ὑπὲρ τὰ ἑνὲς ἑκατοντα) Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamen descendit. *Valerio Maximo* lib. VIII. cap. 7. testante. Artigisse annum LXXXIX, scribit *Strabon*.

48. Ἐρατοσθένης) Pretium operae erit *Censotinum* audire, qui cap. IV. & huius aetatem, & aliorum quorundam, a Luciano haudenus expōitorum, ad hunc modum enarrat. In quo (LXXXI. anno)

H 3

Plato

γλαῦ Κυρηναῖος, 49.) ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
τὴν ἀν τις ὀνομάσει, καὶ φιλό-
σοφον, ἔ γεωμέτην, δι' ὃ ἔ ὀγ-
δοήκοντος ἔτος ἔχον ἔτη. καὶ
50.) Λυκῦργος δὲ ὁ νομοθέτης
τῶν

naeus, Aglai filius, quem non
grammaticum modo, sed & poe-
tam, & philosophum, & geome-
tram iure quis dixerit, secundo &
octogesimo anno hac vita frui de-
siit; Lycurgus vero, Lacedae-28.

mq-

Plato finem vitae ἔ legitimum esse existimavit, ἔ habuit legiti-
mum. Hoc anno ἔ Dionysius Heracleotes, ut vita abiret, cibo ab-
stinuit, ἔ contra Diogenes Cynicus cibi cruditate in colicam solutus
est. Eratosthenes quoque, illo orbis terrarum mensur, ἔ Xenocrates
platonicus, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vixe-
runt. Non pauci etiam per animi spiritum, molestus corporis su-
peratis, licentem istum transgressi sunt, ut Carneades, a quo tertia
Academia est, quae dicitur quarta; vel Cleanthes, qui una minus
centum explevit. At Xenophanes Colophonius maior annorum C.
fuit. Democritum quoque Abderitem, ἔ Isocratem rhetorem fore
(foras ferunt) prope ad id aetatis pervenisse, quo Gorgiam Leon-
tinum, quem omnium veterum maxime senem fuisse, ἔ VIII. supra
C. annos habuisse constat,

49. ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν κ. τ. λ.) Ex vero hoc
ipsum elogio ornari constabit euoluentibus testimoniis, quae vi-
rorum doctissimus, cuius memoriam laudesque excipient anni
consequentes omnes, insignis ille Fabricius biblioth. Gr. III, 18, p.
471. seq. plena manu collecta subministrat.

50. Λυκῦργος) Noli mirari, hunc ultimum inter doctos Graecos heic
obtinere locum. Ipse enim Lycurgus, ut quidam Strabone lib.
X. p. 464. teste, adfirmant, cum Homero in Chio insula congres-
sus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra,
ut Plutarchus in eius vita, & Heraclides Ponticus libello de poli-
tiis Graecorum, post initium, memoriae produnt. Multos cum

summe

τὸν Λακεδαιμονίαν, πέντε δὲ
ὀγδοήκοντα ἐτη ζῆσαι ἰσχυ-
ται.

moniorum legislator, quinque su-
pra octoginta annos compleuisse
perhibetur.

29. XV. Τούτους ἰδυήθημεν
βασιλῆας, ἃ πεπαιδευμένους
ἀθροῖσαι. ἐπεὶ δὲ §1.) ὑπερβ-
ρην ἔρωμαι τινὰς, ἃ τῶν
τῇ Ἰταλίᾳ οἰκισάντων μα-
κροβίον ἀναγράψαι, τέτταρες
§2.) θεῶν βυλομένων, §3.)
ἡρώ-

XV. Hi fere sunt, quos colli-
gere potuimus, partim reges, par-
tim litteratos. Quandoquidem
vero promisi, me & ex Romanis,
& his qui in Italia habitaverunt,
longaeuos quosdam, enarratu-
rum: eos tibi, Diis annuentibus,
prae-

numerasse annos vel inde patet, quod Spartanis per XLII. annos
prae fuerit, secundum *Swidam* tomo II. p. 472. Vitae eius annos
equidem non exprimit *Plutarchus*, id tamen refert, quod obierit
ἡλικίας γυγόνος, ὡς ἔστιν ἐν τῇ πεπαιδευμένοις ἀγαθῶν
ἐστίν.

§1. ὑπερβρην ἔρωμαι τινὰς) *Sopra* sectione octava.

§2. θεῶν βυλομένων) *Xenophon* frequenter usurpavit hanc formulam,
indicante ex eo *Cl. Raphaelis* ad epist. S. Iacobi IV. 15. Est similis
in *Luciani* nostri *Timone* locus p. 155. ἀλλὰ γὰρ μὲν, ἢν διδῶν θεός, ὡς
νέωτα. *Heliodorus* VI. 9. pag. 282. & VII. 5. pag. 306. θεὸν νέοντες
extulit. *Lesbonax* oratione hortatoria p. 215. αἶν' θεὸς θέλη,
δίκην αὐτοῖς ἐπιθήσεται. Plura suppeditabunt *Hugo Grotius* ad 1.
Corinth. XVI. 7: *Rittershusius* cum ad *Salvianum* *Massil.* pag. 262.
tum in sacris lectionibus *lib. I. cap. I. p. 5.* & *Brissoni* formula-
rum *libro I. p. 69.*

§3. ἡρώτατε Κυντίλλαι) *Hept. Stephani* thes. ling. Gr. tomo I. col. 1643.
τρίτατον: *Quinquagesima* superlativa gradu ἡρώτατος dicuntur inter-
datum esse aliquis: ut apud *Lucianum* in fine *Macrob.* ἡρώτατα
Κυντίλλαι, id est θρώτατε, διονυσσιν, aut ἐνδοξέστατε, ut *Swidas* in
significare etiam ait τὴν ὑπερβῆ. Atque sic etiam *Aetilius A-*
quenfit,

ἡρώτα τε Κυντίλλε, § 4.) ἐν ἄλλῳ
δηλώσωμεν λόγῳ.

praestantissime Quintille; in altero
libro indicabimus.

quensis, qui exemplari suo adscripserat : θεότατε *vel* εὐσεβέστατε, sine dubio ex thesauro illo Stephanico, quem alias frequentissime consuluit & secutus fuit. In corpore inscriptionum Gruteriano col. 680. μητρί εὐσεβέστατη occurrit, & υἱῷ εὐσεβέστατῳ col. 1027, nec non φίλῳ & τροφίμῳ εὐσεβέστατῳ col. 660, sicuti in Latinis inscriptionibus passim apud eundem *vir pietatis sanctissimae, admirandae pietatis, praeses sanctissimus & rarissimus, consul devotissimus, vir sanctissimus & pientissimus*, adhibentur in titulis illorum, qui magistratu publico functi sunt, quale officium Quintillus etiam Lucianeus gessit, cum vterque Quintillorum fratrum consul fuerit. Possis tamen hoc loco etiam reddere *maxime Quintille* : quicquid enim ingens & praeclarum est, Graecis quandoque vocatur ἡρόν, uti notant *scholia minora* ad Homeri Iliad. A. 366, auctor *Erymologici magni* in ἡρόν ἰχθύν, atque *Euchysus* ad Nic. Myrtepsium de antidot. sect. I, c. 108.

§ 4. ἐν ἄλλῳ δηλώσωμεν λόγῳ) Iste vero liber *vel* intercidit, *vel* a Luciano non est scriptus, prout rectissime censet perfectae viri eruditionis Fabricius bibl. Gr. libr. IV. parte I. cap. 16. pag. 297. Quem defectum, aliqua ex parte, supplere potest Phelegon Trallianus, qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, quemadmodum & Plinius VII. 48. & Valerius Max. libro VIII. cap. 7. ac 13. ex recentioribus vero hoc argumentum pertractavit Zuingerus in theatro vitae humanae, volumine XVII. lib. 2. pag. 2455. 649q. & Iulius Barbaranus in officina, siue promtuariorum rerum electarum tomo I. titulo XXII. pag. 297. ff. edit. Venet. an. 1569.

ERRATA.

Pag. 30, in versione post *nonagesimum* adde *secundum*. P. 36. post *scriptis*, adice, *consensum annos natum*. Pag. 30. in notis versu penult. lego; *annos LXXXII*. Si quae forsitan irrepperunt alia, ea ut B. L. ipse emendare velit, rogamus.

FINIS.

